

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 405 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
7. mart 2008.

SAM PROTIV SVIH

★ **DOK HOLIDEJ** ★

405

Frenk Larami

SAM PROTIV SVIH

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 405

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frenk Laramy

ALONE AGAINST ALL

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 27. II 2008.

Tržište: 7. III 2008.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Matice srpske, Novi Sad
82-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – ALONE AGAINST ALL

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Sve je počelo jednog hladnog novembarskog dana. Sa Bišop planina duvao je hladan vetar donoseći u dolinu reke Biter hladan vetar sa susnežicom. Magličasta koprena obavila je mali grad Rok Springs i svojom vlagom uticala na činjenicu da je dan počeo da se gasi još u rano popodne.

Bio je to beznačajni mali grad u državi Vajoming, osnovan kada je kompanija „Union Pacifik” počela da gradi železničku prugu u dolini reke Biter. Kao što to biva u sličnim prilikama, sa pojavom železnice došli su i ljudi: radnici koji su postavljali prugu, naseljenici, trgovci. U početku su tu bile samo obične drvene barake, no kasnije su izgrađene čvrste građevine od kamena koga je u planini bilo u izobilju. Tako je se Rok Sprins formirao kao grad koji se prvih nekoliko godina razvijao i rastao da bi kasnije ponovo zapao u mrtvilo.

Toga dana na ulicama nije bilo nikoga jer su po tako pasjem vremenu ljudi ostali u kućama. Kiša, vetar i susnežica povremeno su stvarali pravu zavesu tako da je vidljivost bila veoma slaba.

Tako su se na sivoj kamenoj zgradi koja se nalazila odmah pored većnice, nejasno mogla videti zlatom ispisana

slova „Banka Vajominga – osnovana...”. Ipak, ako bi se neko zagledao mogao je iza velikog staklenog prozora da nazre bledunjavo, duguljasto lice tamnih očiju.

Bio je to upravnik Fenimor Fleš, čovek koji je u banci obavljao sve poslove već punih pet godina. Naravno, u ovakvoj zabiti nije bilo nekih velikih ulaganja, ali banka je ipak radila kao ogranak velike i moćne banke iz Čene.

Fenimor Fleš je imao oko šezdeset godina, bio je visok i suv kao trska tako da je njegova prilika iza zamućenog stakla delovala kao nejasan i pulvispran crtež. Bilo mu je dosadno jer je toga dana imao samo jednog klijenta. Došao je u banku čim se otvorila i uložio dve hiljade dolara. Mršavko je bio zapanjen pošto je to bila poprilična suma i odavno mu se nije desilo da je neko odjednom stavio toliko novca na štednju. Osim toga, klijent je bio nepoznat; u formularu koji je ispunio napisao je da se zove Džon Holidej. Iako ga nikada do tada nije video, Fenimor Fleš je bio siguran da to ozbiljno lice i ledenoplave oči neće još dugo, dugo zaboraviti.

Uzdahnuo je posmatrajući nevreme, uveren da ga po ovakvom pljasku više niko neće posetiti.

Ali, tu se jako prevario.

Došao je još jedan posetilac i sa sobom doneo smrt.

Došao je sa udaljenih planina Vind River bogatih izvorištima slatkim vodom. U divljini je sam proveo leto, a onda krenuo na put. Bio je okoreli ubica i razbojnik o kome su ljudi u Če-jeni i Fort Smitu govorili kao „divljoj zveri u ljudskom liku”. Zvao se Hank Banton.

Preko, u Ajdahu, napao je jednu devojku koji su kasnije našli mrtvu na samo nekoliko milja od grada. Posle toga je nestao kao da je u zemlju propao. Potera nije mogla da ga pronađe jer se pritajio u planinama, odnosno proveo nekoliko meseci u najsurovijoj divljini.

Kada je poverovao da je proteklo dosta vremena i da su ga zaboravili, odlučio je da krene na jug, u Teksas ili možda Meksiko. To je bio opasan put jer je trebalo prevaliti stotine i stotine milja, a on je bio u lošem stanju: prilično mršav i iscrpen, u dotrajalom odelu i iscepanim čizmama. Osim toga, u revolveru je imao samo tri metka! Višemesečno skrivanje u planinama „pojelo” mu je celokupnu zalihu municije i sada je morao da se nekako snađe.

Naravno, za sve to bio mu je potreban novac. A nije znao gde da ga nađe!

Za razbojnika Bantonovog kova za to je postojao samo jedan način.

Pljačka!

Jedino tako je mogao doći do novca koji mu je bio preko potreban.

Ulazeći u Rok Springs bio je obuzet dolarima! Nije znao kako će ih nabaviti u ovom gradiću u koji njegova noga nikada ranije nije kročila, ali je bio ubeđen da to nekako mora učiniti.

Fenimor Fleš je kroz zamagljeno okno video samo nejasnu priliku jahača koji se približavao.

– Prokletstvo, jahati po ovakvom vremenu! – progundao je i odjednom postao svestan toplote koju je širila tučana peć smeštena u uglu.

Jahač je prošao pored banke; učinio je to lagano, ispod oka posmatrajući natpis i blede lice iza zamagljenog okna. Zatim je skrenuo u poprečnu ulicu, skočio iz sedla i, uzevši konja za uzdu, bez žurbe se vratio u glavnu ulicu.

Koraćao je sporo, nogu pred nogu i za tren zastao ispred saluna koji se nalazio baš između banke i gradske većnice. Čuo je žamor glasova i osetio strahovitu želju za pićem, ali se ipak uzdržao. Nije imao ni centa u džepu i morao je da sačeka.

Nekoliko trenutaka kasnije Fenimor Fleš je ugledao kako jahač ve-

zuje svoga konja za privezište ispred banke. Kratko je uzdahnuo osećajući kako ga obuzima neko nedefinisano osećanje nespokojstva. Konjanik mu je bio sumnjiv jer... samo neko koga je naterala krajnja nužda mogao je da putuje po ovakvom vremenu. S druge strane, stranac je bio sam, a jedan čovek obično nije predstavljao opasnost. To je svakako neki kopač zlata koji je došao da na sigurno mesto stavi svoju mesečnu zaradu, zaključio je i upravo u tom trenutku počinio tragičnu grešku.

Sa olakšanjem je odahnuo i prišao vratima. Kada ih je otvorio, zapljusnula ga je tako jaka susnežica da je morao da podigne ruke i zaštititi se kako bi uopšte video stranca.

– Uđite unutra, čoveče! – doviknuo je. – Po ovakvom vremenu ni pas nije napolju! – dodao je i, pošto je propustio stranca, hitro je prišao peći da se ogreje.

Ovaj je oklevao nekoliko trenutaka, a onda ipak koraknuo unutra, sa zadovoljstvom konstatujući da je ovaj mršavko sam.

Fleš je primetio njegov zlokoban pogled i nesvesno uzdrhtao. Koraknuo je jedan korak nazad i leđima gotovo naleteo na šalter. Obema rukama se uhvatio za izlizano drvo i odvratio, pokušajući da se osmehne:

– Izgleda da ste prevalili dug put, mister.

Na bezbojnom strančevom licu nije se moglo ništa pročitati. Samo je ra-

širio noge, podbočio se i odjednom zakolutao očima.

Štaaa... šta želite? – promrmljao je zbunjeno.

– To ću odmah reći, stari – odvratio je ovaj hladno i povukao Fleša prema ulazu. – Zaključaj vrata! – dodao je zapovedničkim glasom.

– Šta to treba da znači? – procedio je ovaj pokušavajući da se otrgne.

No, bandit ga je još više stegao.

– Ne pričaj, nego radi ono što ti kažem! – obrecnuo se i gurnuo ga prema vratima.

Tek kada je udario glavom o drveni okvir, Fenimor Fleš je shvatio šta ova poseta treba da znači.

– Od mene nećete dobiti ni cen...

– Sačekajmo – odvratio je bandit i već sledećeg trenutka udario jasnog bankara posred lica. Preletevši preko cele sobe, Fleš je udario u tučanu peć, a onda se sa treskom srušio na pod.

Za to vreme Banton je proverio da li su vrata zaključana.

– A sada da pređemo na posao, stari – dobacio je cereći se. – Hajde, ustaj, meni se žuri! Kada odem imaćeš dovoljno vremena za odmor!

Iako je još uvek bio prilično ošamućen, nesrećni Fleš je učinio napor i pokušao da se ispravi. No, bio je slab i nije uspeo. Zato mu je prišao Banton i podigao ga na noge.

– Rekao sam ti da nemam vremena na bacanje – ponovio je mrzovoljno. – Pretpostavljam da ti je jasno šta hoću?

– Da... nije potrebno da mi objašnjavate – odvratio je bankar, zanoseći se i teško dišući. – Ipak... od mene nećete ništa dobiti...

No, bandit se i dalje zadovoljno cerio.

– Otvori kasu!

– To neću učiniti! – obrecnuo se Fleš, mahinalno se uhvativši za gornji džep kaputa. Praćen oštrim razbojnikovim pogledom, on se, korak po korak, približavao manjoj prostoriji u kojoj se nalazio trezor. Nameravao je da pobjegne u sobu i zaključa vrata za sobom.

No, bandit ga je pročitao.

Naime, baš kada se Fleš približio vratima, Banton se u dva skoka nađe pored njega.

– Nismo se tako dogovorili, mister! – obrecnuo se grubo i izvukao mu ključ i z gornjeg džepa.

Nesrećni čovek zastao je na vratima kao okamenjen; ne, to nije moguće, pomislio je. Ako ga opljačkaju niko mu neće verovati. Onda se setio revolvera koji se nalazio na šalteru. Da, ali... do tamo je trebalo prevaliti četiri jarde koje su za Fenimora Fleša bile kao četiri kilometra.

Ipak, pokušao je da lagano korakne napred.

– Nemoj da ti nešto padne na pamet, stari. Jedan pokret i mrtav si – dobio je bandit hladnokrvno.

Fleš se ukopao u mestu. Progutao je knedlu i posmatra kako Banton vadi novčanice iz sefa i trpa ih u džep. Ipak, pogled mu je i dalje bio priko-

van sa fijoku koja se nalazila ispod šaltera. Sa ovog mesta mogao je da vidi čak i cev revolvera. Sad ili nikad, pomislio je i pojurio napred...

Nažalost, nije stigao ni da dodirne oružje, a kamoli da ga upotrebi. Dva precizna i brza Bantonova hica preseklala su ga u toj želji i zauvek ga ućutkala.

– To su bili pucnji! – povikao je krčmar koji je stajao za šankom. Još nekoliko trenutaka je pažljivo osluškivao, a onda spustio na glatku površinu čašu koju je držao u ruci. – Prokletstvo, sasvim sam siguran da je tako.

Salun je bio poluprazan. Pored krčmara, tu su se nalazila još dvojica vozača poštanske kočije i Dok Holidej.

I Džordžijanac je čuo prigušeni zvuk pucnja. Sedeo je sam za kockarskim stolom i ređao karte. Kada su pucnji utihnuli, sakupio je karte, stavio ih u džep, lagano ustao i prišao prozoru. Kroz zamagljeno staklo mogao je da vidi jednog konja vezanog za prečku tačno ispred banke. Trenutak kasnije, iz banke je izjurio čovek koji je strčao niz stepenice trema i prosto se bacio u sedlo. Zatim se neznanac pažljivo obazreo oko sebe, a onda snažno mamuznuo konja i odjurio niz ulicu.

U tih nekoliko trenutaka, kroz vlažno okno i izmaglicu Dok je jedva mogao da nazre neprijatno razbojničko

lice. Kada je izašao napolje, razbojnik se već nalazio na drugom kraju ulice.

Hank Banton nije ni slutio kome je uspeo da umakne u poslednjem trenutku.

* * *

– On je mrtav – objasnio je Džordžijanac muklo i polako se uspravio.

Ljudi koji su se okupili pored šaltera tiho su zažagorili. Sa druge strane, šerif se obratio krčmaru, nervozno trljajući bradu:

– Sef je prazan.

– Naš čovek... – promrljao je jedan od radoznalih građana koji su stajali na ulazu.

„Naš novac...” Te dve reči letele su od usta do usta, uz tihe i nezadovoljne komentare. Gotovo da niko nije mislio na nesrećnog Fleša koji je mrtav ležao pred njihovim nogama, ubijen u pokušaju da spasi baš taj njihov novac.

– Prokletstvo, zbog čega je pustio razbojnika unutra? – ponovo se javio starac sa vrata. – Sve nas je upropastio!

Holidej ga je prezrivo odmerio i ponovio:

– On je mrtav.

Debeli se ljutito obrecnuo.

– Pa šta?

– A vi ste živi – odbrusio je Dok još oštrije i visoko podignute glave krenuo prema izlazu. Ljudi su se ćutke razmakli da mu naprave prolaz..

Nešto kasnije, šerif je sa nekolicinom ljudi krenuo u poteru za razbojnikom.

No, kada se na planine spustila noć, odustali su od daljeg traganja i vratili se u grad. Svi jahači su bili mokri i iscrpljeni i kada su ušli u salun, njihova mračna lica sve su govorila.

– Niste ga uhvatili? – zaključuo je krčmar kratko i počeo da puni čaše.

Šerif se gorko nasmejavao.

– A ko bi po mraku i ovakvom pašem vremenu mogao nekoga da pronađe u planinama?

Ostali su ćutali, stajali pored šanka i ćutke ispijali viski. Svaki od njih mislio je na teško zarađeni novac koji je otišao u nepovrat...

I Holidej je mislio o svojih dve hiljade dolara koje je razbojnik odneo iz banke. Bila je to pozamašna svota i mada je do nje došao lako, smetalo mu je što će taj novac protraćiti krvave ruke nekog ubice.

Sledećeg jutra napustio je grad. Kiša je prestala, ali je nebo još uvek bilo pokriveno gustim oblacima.

Džordžijanac je jahao prema jugu, u pravcu Kolorada. Išao je po tragu razbojnika i ubice Hanka Bantona.

* * *

Sa juga je dolazio Meksikanac Zamora, štalski momak iz oblasti Rio-to. Bio je to čovek crne kose i očiju, divlje naravi i ne baš sjajne prošlosti. Sa četrnaest godina je ubio jednog Crnca, sa petnaest je smrtno ranio belog radnika na hacijendi blizu Sent Luisa.

Sa sedamnaest je sedeo u zatvoru Nogales gde je izbegao konopac slučajnim, bolje reći srećnim, bекstvom. Pritom je ubio pomoćnika šerifa Džozefa Andersena, a čoveka koji je jahao sa njim, teško ranio. Od tada mu se gubi svaki trag, sve do nedavno, kada se ponovo pojavio na teritoriji Sjedinjenih Država, bolje reći u Jumi.

Naravno, nije mislio da miruje, već je smišljao novi poduhvat. I što je još važnije, nalazio se dosta daleko od čoveka koga mu je sudbina neumitno slala u susret. Možda nikada ne bi sreo Doka Holideja da nije postojao Hank Banton.

Sam grad se nalazio blizu meksičke granice i bio je podeljen rekom Kolorado na dva, gotovo jednaka dela. Toga dana, dok je u brdima Vajominga padao sneg pomešan sa kišom, nad Jumom je lebdela nepodnošljiva jara. Dan je bio bez vetra, a nebo azurnoplavo. Belo okrečene kuće blistale su na suncu poput nepravilnog niza bisera. Bilo je podne i na ulicama nije bilo ni žive duše. Samo je jedan pas uplašeno cvilio pred kućom svoga gazde, instinktivno osećajući da se unutra događa nešto neprijatno.

Tako je i bilo; njegov gazda, stari indijanski agent Goner, upravo se borio za život sa Antoniom Zamorom. Naime, bandit je u gradu pozbavao samo Gonera jer je pre nekoliko godina radio sa njim kao pomoćni vozač na poštanskim kolima. Gladan,

žedan i bez novca upao je kod Indijanca, a kada je ovaj odbio da mu da novac uhvatio ga je za grudi i posle kratke i neravnopravne borbe, jednim udarcem noža zauvek učutkao.

Zatim je pretresao pisaći sto i u jednoj fioci našao malu metalnu kasetu u kojoj je Goner čuvao svoj novac. Brzo ju je otključao i unutra našao trideset i dva dolara. Ljutito je opsovao, još jednom pogledao oko sebe i izjurio napolje.

Gonera su našli tek nekih sat kasnije. Narednik koji se sa patrolom vraćao sa obilaska granice i čovek koji je poznavao Gonera, video je otvorena vrata i čuo cviljenje psa. Odmah je ušao unutra, rekao ljudima da pozovu šerifa, ali za starog Gonera nije bilo pomoći.

– Oh, bože... Koji lupež je ovako nešto mogao da učini? Pa on je bio pravi siromah! Ako je i imao koji dolar to nije...

– Morate požuriti ako hoćete da uhvatite lupeža – prekinuo ga je narednik. – Kako ja pretpostavljam, nesrećnik je stradao pre nepunih sat vremena.

– Da, pokušaću – odvratio je čuvar zakona mehanički, ali se iz njegovih reči osetilo da će ostati na izjavi i obećanju.

Ipak, nešto kasnije je sa nekolicinom ljudi krenuo u poteru, ali se u toku noći već vratio.

Antonio Zamora je na vreme umakao prešavši meksičku granicu kod Sijera de la Gila.

Treći razbojnik je došao iz Belmon-
ta u Nevadi i zvao se Sukar Jensen.

Bio je to čovek džinovskog stasa,
jake i duge brade koja mu je zahvatala
pola lica. Imao je kratak orlovski nos
i lice unakaženo ožiljcima. Iako nije
bio star, duboke bore na čelu govorile
su da je vodio neuredan i buran život.

Bio je poreklom i Karson Sitija u za-
padnoj Nevadi i posle škole zaposlio
se u saračkoj radnji. Imao je samo se-
damnaest godina kada je napao ženu
svoga gazde u šupi. Srećom, sarač ju
je na vreme spasao, ali je zato Jensen
dobio užasne batine posle kojih ga
je gazda odveo do šerifa i ubacio ga
u kancelariju kroz zatvoren prostor.
Tom prilikom je isekao lice pa je izgle-
dao kao da je preležao velike boginje.
No, više od lica, ožiljci su deformisali
njegov karakter. Od toga dana postao
je zatvoren, mračan, podmukao. Kada
je vreme kazne isteklo, povukao se u
srednju Nevadu i bez nekog naročitog
uspeha radio kao lovac na divlje ko-
nje. Zatim je u Miletu opet napao jed-
nu devojkicu i pukom srećom uspeo da
umakne ostavljajući za sobom mrtve
i ranjene.

I sada je jahao usamljen i ogorčen,
vrebajući sledeću žrtvu.

Ubrzo ju je i ugledao.

Bio je to Klifton Toner, šezdeseto-
godišnji farmer koji se vraćao iz gra-
da jednoprežnim kolima, krećući se
prema svom imanju na brežuljcima
koji su opasivali grad.

Stari se nalazio oko dve milje uda-
ljen od kuće kada je sa obronaka na
severu odjeknuo prvi metak. Bio je to
snažan udarac u grudi koji ga je sa se-
dišta odbacio na kola, tačno na džak
natovaren namirnicama.

Iako teško ranjen, snažni Toner
se vešto odgurnuo i otkotrljao nado-
le, pravo u prašinu drumu. Za tren je
odahnuo, brzo izvukao oružje i opalio
na nepoznatog koji je upravo silazio
niz obronak sa uperenim revolverom.

Farmer je bio odličan strelac i nje-
gov prvi hitac izbacio je banditu oruž-
je iz ruke.

Jensen je žestoko opsovao i okrenuo
konja. No, nije stigao ni da trepne, a
usledio je i drugi hitac starog Tонера
koji mu je skinuo šešir sa glave. Zato
se brzo bacio sa konja i otkotrljao u
jedno udubljenje koje je moglo da mu
pruži potreban zaklon.

Međutim, farmer jednostavno nije
imao sreće pošto je sudbina baš na
njegov put tog trenutka dovela drugog
razbojnika. Hank Banton se pojavio
iza njegovih leđa i odmah shvatio šta
se dešava. Zato je brzo skočio iz sed-
la, odvuкао konja iza jedne uzvišice,
a onda se ponovo pojavio na brežuljku
držeći u desnoj ruci „remington”

pušku. Ciljao je farmera sporo i pa-
žljivo kako metak ne bi promašio.

Otkuda Hanku Bantonu pomisao da
se umeša među obračun dvojice ljudi
koje nije ni poznavao? Pa, odgovor je
bio vrlo jednostavan. Naime, „iz prve”
je shvatio da je čovek u kolima na-
padnut iz zasede, što je značilo da je

onaj drugi hteo da ga opljačka. Zato je bez razmišljanja odlučio da pomogne onome ko mu je sličan, to jest, napadaču.

Naravno, siroti Taner nije ni primetio čoveka koji mu se prikrao iza leđa. Uostalom, njemu nije bilo jasno zašto onaj nepoznati jahač koji je pucao na njega želi da ga ubije. Zbog čega ga je napao? Kod njega nije bilo ničega što bi razbojnik mogao da uzme. Onih nekoliko dolara koje je jutros imao u džepu ostali su u trgovini. Sada je na kolima bilo natovareno soli, kukuruza, bodljikave žice i eksera. Kako bi to nekome koristilo?

– Prokletstvo, trebalo je da ga pustim da mi priđe bliže... – progundao je ljutito Sukar Jensen, podmukli zločinac koji je koristio svaku priliku da se dočepa para. No, ovaj put se prevario u računu, mada to ni sam nije znao. I dok je razmišljao kako da savlada srčanog protivnika, neočekivano se javio Hank Banton i završio posao. Puška je odjeknula sa proplanka, a hitac je pogodio Toneru po sredini leđa.

Jensen se trže. Iznenadeno je posmatrao farmera koji je nepomičan ležao u prašini. Onda je okrenuo glavu i ugledao Hanka Bantona kako mu lagano prilazi silazeći sa brežuljka. Što je bliže prilazio, Bantonu je bivalo sve jasnije koga ima pred sobom. Zbog toga se nasmešio kada je stigao pred nepoznatog.

– Zdravo, ortak, čini mi se da sam stigao u pravom trenutku.

Jensen se isceri.

– Možda, amigo – odvratio je uzdržano.

Banton je nesvesno podigao pušku koju je upravo spustio.

– Nisam tako mislio – dobacio je Jensen i otvorio prsluk.

Banton se cinično osmehnuo ugleđavši kod neznanca kolt ispod pazuha.

– Hm... znao sam. To jest, slutio sam da si moje gore list.

Krupni Jensen je žmirnuo i podozriivo odmerio nepoznatog.

– Šta to treba da znači?

Banton je slegnuo ramenima i pokazao na farmera. Nije odgovorio na Jansenovo pitanje.

– Ima li stari novca? – upitao je.

– Videćemo... – procedio je snažni Jensen i uputio se prema ustreljenom Taneru.

Banton je krenuo za njim.

– Grom i pakao! Baš loš ulov... – mrmljao je Jensen koji je za tren oka pretražio kola. – Kukuruz, so, žica... Sve u svemu, nije bilo vredno rizika...

– Treba da odmaglimo odavde – predložio je Banton kao da je sasvim razumljivo da će da nastave zajedno. Ipak, za trenutak je čučnuo i sa zemlje podigao Tanerovo oružje, kolt retkog kalibra nazvan „western 43”.

– Da, da, u pravi si amigo! – dobacio je Jensen koji je već bio u sedlu. – Ne bi bilo zgodno da nas neko ovde zatekne. Zato treba krenuti što pre.

Banton ustade, klimnu glavom i promrmlja – U pravu si, ortače. Samo da uzmem konja.

Jensen ga je ćutke čekao pored tek ubijenog farmera.

Onda se stari pomerio.

– Prokletstvo, još nije mrtav! – procedio je ovaj kroz zube.

Banton je u međuvremenu pažljivo pregledao kola. Videvši šta se dešava, on hitro izvuče revolver.

– Ako još nije mrtav, mi ćemo mu pomoći da što brže ode u večna lovišta!

Sukar Jensen je poterao svog konja do Bantonovog i spustio ruku na kolt svog novog prijatelja.

– Sačekaj malo – predložio je zamišljeno.

Banton je odmahnuo glavom.

– Šta da čekamo? Moramo što pre odavde! I ne misliš valjda da ćemo ostaviti svedoka? Ako ga nađu i on bude u stanju da govori samo nekoliko minuta, gotovi smo!

– Do sada nije video nijednog – podsetio ga je Jensen šapatom. Nekoliko trenutaka zamišljeno je trljao bradu, a onda se podmuklo osmehnuo. – Mislim da bi bilo bolje da ga odvezemo u grad.

– Jesi li poludeo? – uzviknuo je Banton, a onda povukao oroz. – Neće taj imati prilike da govori! Kako ti je uopšte palo na pamet da ga vučeš u Fort Mejsn?

Sukar Jensen se zlobno smeškao. Bio je to podmukao smeh prepredenog, zlog čoveka.

– Odmah ću ti reći kako mi je tako nešto palo na pamet, amigo – odvratio je, kliznuo iz sedla i lagano prišao farmeru. Pažljivo je kleknuo pored tela i pregledao rane. Bile su opasne po život, ali ne i smrtonosne. Ukoliko na vreme stigne u ruke dobrog lekara, mogao je da se spase.

– Slušaj šta ću ti reći, drugar – kazao je ustajući i odmeravajući nestrpljivog Bantona. – Napravio sam veliku glupost sa ovom starom kljusinom i ako ga sada dokrajčimo može se desiti da neko njegovu smrt dovede u vezu sa nama. Dakle, pošto nas nije video, možemo ga mirne duše odvesti u grad i prikazati se kao njegovi spasioci. Na taj način steći ćemo poverenje. A onda... – lupež je začutao i lukavo namignuo – možda u gradu ima banka ili šansa za neki drugi posao... U svakom slučaju, mislim da je to mnogo bolje nego da ga ubijemo.

– Pa... nije loša zamisao.. – promrmljao je Banton kroz zube. Onda se neočekivano iskezio i glasno dodao – Prokletstvo, doista nije loša ideja!

– Svakako. Pomozi mi da ga natovarim na kola.

Banton klimnu glavom i uhvati onesvešćenog čoveka za ruke. Jensen ga je prihvatio za noge pa ga pažljivo spustiše na kola. Tek tada farmer je zaječao i otvorio oči. Bile su to bistre tamne oči u kojima se ogledao bol.

Siroti Taner se prvo zagledao u ožiljcima „ukrašeno” Jensenovo lice, a onda skrenuo pogled prema Bantonu.

Razbojnici su znali da je nastupio prelomni trenutak.

– Šta... šta ste to učinili sa mnom?

– promrmljao je stari uplašeno.

Jensen „u čudu” podiže ruke i pogleda u Bantona.

– Jesi li čuo, Hank? – upitao je bezazleno. – To nam je hvala što smo ti spasili život! – Da slučajno nismo ovuda prošli, već bio bio na putu za groblje.

Banton je prihvatio igru.

– Izgleda da je trebalo da nastavimo put i ostavimo ga ovde.

Stari farmer pokuša da podigne ruku.

– Ne... nemojte me ostaviti, ne znam ni sam...

– Svakako, ali ne treba tek tako izricati grozne optužbe. Mi smo kauboji i slučajno smo čuli pucnje. Videli smo na proplanku jednog jahača i pošli za njim. No, već je daleko odmakao, a ti si zapomagao pa smo se vratili da ti pomognemo...

Teško ranjeni starac lako je progutao prevaru.

– Oh, tako... Hvala vam, ljudi.

– To već bolje zvuči. Odvešćemo vas sada u grad kako biste što pre stigli do lekara.

Poslednjih nekoliko reči Taner više nije čuo.

Izgubio je svest.

* * *

Zauzeti ranjenikom, dvojica bandita nisu videla kako se na brežuljku

iznad njih zaustavio jahač. Meki rečni pesak prigušio je topot kopita njegovog konja. A sunce koje je tonulo ka zapadu iza jahačevih leđa činilo je da visoka vitka prilika usamljenog čoveka deluje kao kip uklesan u kamenu.

Večernji povetarac poigravao se svetlom grivom indijanskog konja izvanrednog izgleda. Jednom rečju, ni jahač ni konj nisu izgledali kao da su prevalili mnoge milje.

Tajanstveni jahač bio je Džon Holidej; on je jahao putem koji je od Tejlors Vila vodio u Fort Mejsn. Odatle je hteo da nastavi dalje do Galvestona da bi produžio brodom do Nju Orleansa. Nadao se da će u velikom gradu gde ga niko ne poznaje naći toliko potrebni mir.

Međutim, sudbina se opet poigrala sa njim.

Privučen pucnjima, ugledao je ljude koji su stajali pored jednoprega. Naravno, nije mogao ni da sluti da je jedan od njih čovek koji je opljačkao banku u Rok Springsu i zbog toga nije ni pokušao da potraži sličnost sa ubicom koji je dve nedelje ranije nestao u susnežici maglovitog popodneva.

No, mogao je da čuje razgovor razbojnika. Večernji povetarac doneo je njihove glasove do obližnjeg brežuljka na kome se nalazio.

Kratko je uzdahnio i poterao konja niz obronak, u udoljicu pored puta.

Šta ga se sve ovo ticalo? Uvek se trudio da se ne meša u stvari drugih ljudi, da se drži po strani, ali ovaj put nešto ga je vuklo dole. Krenuo je pre-

ma putu, privučen nekom nevidljivom silom koja ga je terala u nove avanture.

Naravno, dvojica bandita ga nisu primetila.

– Vreme je da krenemo – kazao je Banton pošto je vezao svog konja za kola i seo na kočijaševo mesto. – Koliko ima do Mejsna?

– Ne znam, ali naselje ne može biti daleko – odvrati Jansen koji je odlučio da jaše iza kola. – Krenimo!

Pošli su prema gradu dok je zalazeće sunce bojilo ceo predeo rumenom bojom. No, ona je brzo nestajala jer se sa istoka preibližavala noć i svojom tamnom koprenom polako osvajala prostor.

Kada je neobična grupa stigla u grad na nebu su se pojavile prve zvezde.

No, pre njih, u Fort Mejsn je stigao Dok Holidej. Kada je ušao u salun, sve glave su se podigle i radoznalo ga osmotrile. Ovde su stranci bili retki, a elegantno odeven neznanač posmatran je kao retka zver. Naime, u gradu su odavno zaboravili kako izgleda dobro skrojeno odelo.

U stvari, odrpana i stara odela odgovarala su salunu, neurednoj i prašnjavač prostoru sa stolovima i stolicama od grubo istesanog drveta i zidovima na kojima su se jasno videle rupe od metaka.

I vlasnik tog „lokala“ Sančez, razlikovao se od gostiju jedino po tome što je oko pasa imao kecelju koja je nekada davno bila bela. Bio je to vešt i lukav čovek kome ništa nije moglo

da promakne: spretno je punio čaše svojim gostima i u svakom trenutku im bio na usluzi. Uostalom, on je bio jedini koji je mogao da bude zadovoljan životom u Fort Mejsnu. Samo je čutao i radio, pomno skupljajući dolare i neumorno služeći goste.

Kada je ugledao Doka Holideja, Huan Sančez se odmah izvukao iza šanka i učtivo pozdravio novog gosta.

– Dobro došli, mister – obratio mu se sa osmehom. – Drago mi je što ste posetili baš ovaj lokal!

Hteo je da doda još nešto, ali mu je ledeni strančev pogled odjednom zavezao jezik. Odmah se ispravio iz povijenog položaja i povukao se korak unazad.

Džordžijanc je bez reči prošao pored njega i prišao šanku. Prezirao je ovakav način ophođenja, odnosno, takvu vrstu ljudi koja se nekome bezrazložno ulagivala.

– Brendi – rekao je preko ramena i spustio bisage na pod.

Sančez šmugnu iza šanka.

– Dakle, brendi – ponovio je tiho, trudeći se da ne pogleda čudnog stranca u oči. – Izgleda da volite dobru kapljicu, mister?

Holidej je mirno pripalio cigaru.

– Hoću li dobiti taj brendi? – upitao je.

– Naravno, mister – odvratio je Španac i brzo izvukao flašu ispod šanka. Zatim je uzeo čašu i obrisao je svojom prljavom keceljom.

Hitrim pokretom Džordžijanac mu uze čašu iz ruke, izvadi iz džepa belu maramicu i sam obrisao čašu.

– Natočite već jednom – dobacio je ledeno.

Krčmar nije ništa odgovorio. Kratak razgovor mu je bio dovoljan i sada je samo posmatrao stranca ispod oka. Ko bi mogao biti taj elegantni čovek, pitao se. I šta radi baš u njihovom gradu.

Ovo pitanje nije mučilo samo radoznalog krčmara, već i druge posetioce. Iznenadeni ljudi u čudu su se pitali ko jaše tako lepo obučen kroz prokleti teksaški pesak?

U stvari, i ovde su svi čuli dosta o njemu; bile su im poznate priče o događajima u Grifitu, Abilejnu i Taksону. Naravno, ono što je stiglo do ovog udaljenog gradića bilo je nakićeno i izmenjeno tako da najčešće uopšte nije odgovaralo istini. Međutim, niko u Mejsnu još nije video Doka Holideja.

Pošto je otpio gutljaj Dok je stavio ruke u džepove. Tom prilikom svi su mogli da vide njegovo oružje; neobičan niklovani revolver sa drškom od slonovače. Iako je revolver bio čuven isto koliko i njegov gospodar, niko se ni tada nije setio ko je u pitanju.

Dok je ispio čašu i doturio je Špancu.

– Još jednu? – upitao je ovaj.

Holidej klimnu glavom.

– Gde ovde može da se prenoći?

Ovo je bilo pitanje koje je odistinski zbunilo krčmara. Do tada su stranci

koji su se nekim slučajem zatekli u gradu obično provodili noći u nekoj od napuštenih kuća na periferiji.

Španac je odmah pomislio na sobu u kojoj je živeo on sam. Uostalom, pored ovog trošnog saluna, to je bilo jedino što je posedovao. Bar tako su ljudi verovali...

Naime, Huan Sančez je bio izuzetno škrt i pohlepan. Iako je imao dovoljno novca da kupi hacijendu i lepo parče zemlje, on je radije živeo skromno i uživao u samom pogledu na svoje bogatstvo koje se svakim dan sve više raslo. Pogled na novac ili pak, po koji zlatni komad činio ga je najsrećnijim čovekom na svetu.

Zato je i ovoga puta grčevito razmišljao: ukoliko bi strancu ustupio svoju sobu zaradio bi dva dolara, a to je bila suma za koju se moglo kupiti dobro grlo sa nekog ranča. A šta je za njega bilo pretrpeti se jednu noć na podu? Bio je to najlakši put da se dođe do novca i uveća ušteđevina.

– U gradu nema nikoga ko bi vam mogao iznajmiti sobu, mister. No, ipak mislim da se neko rešenje može pronaći.

– A to bi bilo?

Sančez je zamišljeno prešao rukom preko čela i odvratio – Pa, pošto je prilika izuzetna.... ja bih vam mogao ustupiti svoju sobu.

Dok klimnu glavom.

– Za izuzetnu cenu, nije li tako?

Umesto odgovora, Sančez se udvo-rički osmehnu.

– Shvatio sam – dobaci Holidej kratko. – Koliko? – upitao je, mada mu ni samom nije bilo jasno zašto ovo radi, odnosno, zbog čega ostaje u gradu. Možda je potajni razlog bio razgovor između one dvojice koji je čuo sa proplanka ili pak neka neobična slutnja koja je toliko puta uticala na donošenje važnih odluka. Naravno, on nije mogao da zna da je čovek koji je opljačkao banku u Rok Springsu i ubio bankara isti onaj koji se dogovarao sa pajtašem da li da ubiju ili ostave ranjenog farmera u životu. Svojih dve hiljade dolara već je otpisao, ne nadajući se da će ikada naći čoveka koji je iz „Banke Vajominga” ukrao njegov novac.

Krčmar je uzdahnuo i odvratio – Pa, ako date pet dolara možete dobiti moju sobu. Ja ću se već snaći...

Pet dolara je bila besramna cena. To su smatrali i gosti koji su se nalazili u salunu, ali i šerif Bedel koji je do tog trenutka sedeo za kockarskim stolom. Kada je čuo šta je krčmar rekao, ustao je i prišao šanku.

Čuvar zakona bio je izrazito mršav i visok čovek ozbiljnog lica. Malo je pričao, ali je zato bio izuzetno spretn, odvažan i lukav. Pošto su ga svi poznavali, nije nosio ni šerifsku zvezdu koja je čamila u jednoj od fijoka njegovog stola.

Bedel je zastao ispred Holideja i sa dva prsta dodirnuo obod svog šešira.

– Dobar dan, mister – pozdravio ga je uljudno, a onda se okrenuo prema krčmaru. – Vi se pomalo čudno pona-

šate prema svojim gostima, Sančeze. Pa ne možete tek tako tražiti pet dolara za jednu noć!

Španac se zbunjeno nasmešio razmišljajući šta da odvrati predstavniku zakona. No, u tom trenutku, vrata saluna su se otvorila i neki nepoznati glas je povikao – Hej, ljudi, našli smo jednog teškog ranjenika u okolini! – kazao je stranac i pokazao palcem iza leđa. – Jadnik leži napolju na kolima!

U istom trenutku svi su se okrenuli i netremice posmatrali stranca grubih crta lica.

Holidej se nije okrenuo, ali je čuo šta je čovek rekao. Znao je da je to jedan od jahača čiji je razgovor čuo stojeći na proplanku.

Čuvši strančeve reči, šerif se hitro odvoji od šanka i pride vratima. Zastao je na korak ispred Jensena i žmirkajući odmerio razbojnikovo grubo, ožiljcima unakaženo lice. Kao šerif imao je dosta iskustva sa ljudima. Zbog toga je, čim je ugledao stranca, savršeno dobro znao sa kim ima posla.

– Koga ste našli? – upitao je hladno.

Jensen je poznavao traj ton. Kao iskusan bandit dobro je osetio odbojnost koja je izbijala iz ovog čoveka. Naravno, on nije znao da se radi o šerifu jer Bendel nije nosio zvezdu.

– Odakle bih ja to mogao da znam? – odvratio je spremno. – Pa mi smo prvi put u ovom kraju!

– Šta znači to „mi”?

– Drugi je tamo kod kola – odvratio je Jensen nešto tiše. – No, ko ste vi da me toliko ispitujete, mister?

– Ja sam šerif.

Sukar Jensen je progutao pljuvačku. „Šerif” je bila reč koju je nerado čuo.

– Izvinite, mister, to nisam mogao da znam.

– Sada znate – odvratio je Bedel i izašao napolje. Za njim su pošli svi gosti koji su se zatekli u salunu.

Huan Sančez je rešio da iskoristi okolnost što je ostao nasamo sa strancem.

– Da li ste se odlučili, mister? – upitao je brzo. – Hoćete li uzeti sobu? Ima dobru postelju, a galama iz kantine se uopšte ne čuje.

Dok se mašio za džep i bacio na šank novčanicu od pet dolara.

– Uzimam je!

Španac je žustro zgrabio novac i zadovoljno se osmehnuo.

– Sve ću urediti – izjavio je spremno.

– Gde bih mogao da smestim konja? – raspitivao se Holidej.

– Za to ću se ja pobriniti – odvratio je krčmar. – Imam u dvorištu šupu i mogu sasvim udobno smestiti životinju. Samo... to će koštati još jedan dolar na dan.

– U redu. Onda se odmah pobrini za njega.

Dok je krčmar bez reči izašao napolje, ljudi su uneli unutra starog farmera koji je bio bez svesti. Pažljivo su ga položili na veliki sto pored šanka.

– Treba mu lekar inače neće preživeti – kazao je šerif Bedel osmotrivši ranu.

Jensen i Banton nalazili su se na drugom kraju stola, ozbiljni i ćutljivi. Dok se Jensen ponašao sasvim prirodno, Bantonov pogled ptice grabljivice nervozno je krstario prostorijom. Bio je spreman da plane na najmanji znak opasnosti.

– Treba poslati glasnika u Ostin po lekara – dobacio je neko.

– Do tamo ima dosta milja i ko zna da li će glasnik naći doktora! – odvrati drugi.

– To nema nikakvog smisla – rekao je krčmar ulazeći. – Zar ne, šerife? – dodao je okrećući se prema čuvaru zakona, mada ga ovaj nije ni pogledao. – Neko od nas će morati da mu izvadi prokleti metak inače... inače neće biti dobro.

U međuvremenu Holidej se okrenuo i mirno osmotrio prisutne. Kada je ugledao zločinačko Bantonovo lice, neprijatno se trgao dok mu se u svesti pokrenula žaoka nejasnog sećanja.

Prokletstvo, gde li sam već video tu grabljivu njušku, zapitao se. Za tren je napregnuo misli, a onda mu je puklo pred očima.

Rok Springs i pljačka banke! Da li je to moguće?

Odmah se okrenuo i dao znak krčmaru.

– Natoči mi još jedan brendi! – dobacio je i nastavio grčevito da razmišlja... Ako je pred njim stajao ubica bankara iz Vajominga, onda je taj čo-

vek kod sebe imao dve hiljade dolara. Njegovih dolara!

Mirno je ispio brendi i odgurnuo čašu.

– Prokleta stvar... – komentarisao je krčmar nastavljajući da puni čaše. – Klif je bio dobar čovek koji nikada nije učinio ništa loše. Em je teško ranjen, em u ovom prokletom gradu ne postoji lekar koji bi mogao da mu pomogne...

Dok se još uvek dvoumio. Koliko puta je do sada pomogao ljudima koju su se posle pokazali kao nezahvalni, odnosno nedostojni bilo kakve pomoći. Ipak, podigao je glavu i ozbiljnim glasom upitao krčmara – Ko je ranjenik?

– Jedan farmer koji je imao malo imanje u blizini grada. Ime mu je Klifton Toner.

Dok klimnu glavom i priđe stolu, lagano odgurnuvši šerifa.

– Ja ću izvaditi metak.

Dugonja ga iznenađeno odmeri.

– Vi?

Džordžijanac se nagnu nad ranjenika.

– Pobrinite se da mi pripreme dovoljno vruće vode i zavoja, šerife.

Bedel je preneo naređenje krčmaru, a ljudi počеше tiho da žagore. Većina se lagano udaljila od stola i prišla šanku. Samo su dvojica bandita ostali na svojim mestima.

– Hoćete li ga izvući? – dobaci Hank Banton.

Dok ga odmeri. To je, dakle, obična propalica koja za sobom ostavlja

mrtve i ranjene! Šta da radi? Da potegne? Ne, tako nešto ne dolazi u obzir! Jer, ljudi će u tom slučaju pričati da je Holidej ubio toga i toga, ne pominjući da se radi o banditu kome ljudski život ne znači ništa, niti da je taj isti samo pre nedelju dana ubio nevinog čoveka i ukrao teško stečeni novac mnogih ljudi!

S druge strane, on nije imao nikakav dokaz za svoje tvrdnje. Ni on niti bilo ko drugi iz Rok Springsa nije ga jasno video. A bez dokaza ga neće osuditi nijedan sudija u Sjedinjenim Državama...

No, ni Hank Banton nije bio miran. Ispod oka je pažljivo posmatrao crte lica neobičnog stranca. Iako je bio prevejani zločinac, grub i oguglao na različite prizore, morao je da prizna da ga je ledeni Holidejev pogled uznemirio.

Ipak, uspeo je da se osmehne i kaže:

– Siguran sam da ćete uspeti, doktore!

Dok klimnu glavom.

– To i ja mislim. Drago mi je što ona dva lupeža koja su pokušala da ga ubiju nisu uspela.

Razbojnici se naglo okrenuše.

– Šta ste to rekli? – dobaci Jensen besno. – Odakle znate da su dvojica u....

Iznenada je začutao shvativši da se zaletio.

Ako je Holidej do tada imao i tračak sumnje, on je sada nestao: sada je bio ubeđen da su baš ova dvojica ranila

farmera i onda ga zbog nekih svojih razloga doneli ovamo predstavljajući se kao spasioci.

Lukavi Banton je pokušao da spase stvar.

– Zar pretpostavljate – požurio je da kaže – kako su pitanju dvojica zato što ranjenik ima dva metka u grudima? Mister.. – dodao je i sa smeškom odmerio Dokovo elegantno odelo – vi izgleda ne znate da u koltu ima više od jednog metka? Osim toga, ne verujem da ste takvo oružje ikada držali u ruci – nasmejao se, a ruka mu je munjevito kliznula prema dršci kolta.

Hank Banton je bio izvanredan strelac. Malo ljudi na Zapadu potezalo je brže od njega. Malo!

Ali, jedan od retkih koji je mogao da mu se suprotstavi stajao je baš naspram njega! Zvali su ga kraljem svih strelaca na Zapadu...

Zato je Banton zabezeknuto gledao u cev revolvera koja mu je bila upearena u grudi. Bilo je to strašno jer on nije uspeo ni da izvuče kolt iz futrole.

Sukar Jensen je zviznuo kroz zube.

U salunu je zamro svaki žamor.

Šerif Bedel se konačno odvojio od šanka.

– Šta se zbiva? – upitao je odlučno.

Dok Holidej je žonglerski okrenuo revolver oko prsta, a onda ga vratio u futrolu.

– Ništa naročito – odvratio je nemarno. – Ovaj mister – nastavio je ironično – hteo je da vidi moj revolver.

– Ja sam samo hteo da se našalim – promrmljao je još uvek preneraženi Hank Banton.

– To su čudne šale, mister – dobacio je Holidej ledeno.

Bedel ljutito huknu i okrete se prema banditu.

– Ubuduće se klonite takvih šala, mister!

– Ako u Mejsnu neko bude pucao, to ću biti ja!

Banton nije znao šta da kaže. Prokletstvo, zbog čega je hteo da se napravi važan i pokaže da je brzoruk? Prokletstvo, ispostavilo se da baš to i nije! Potezao je stotinu puta i uvek je bio bolji od svog protivnika. Ko li je ovaj čovek koji je bio toliko brži od njega? Jedno je bilo izvesno: ovo nije bilo koji lekar.

To isto mislio je i Jensen koji se već dovoljno pribrao.

– Zar je to način kojim se razgovara sa ljudima koji su spasili drugom život? – dobacio je šerifu glasom punim prebacivanja. – Da nismo naterali napadača u bekstvo stari više ne bi bio živ! – dodao je pokazujući na ranjenika.

– Ko je ovde spasilac, to će se tek utvrditi! – odbrusio je šerif prezrivo odmerivši dvojicu lupeža. – Sutra ću otići na mesto događaja i pažljivo pregledati tragove!

Banton oseti kako ga obliva hladan znoj. Sto mu gromova, na tako nešto su sasvim zaboravili! U istom trenutku je zažalio što je uopšte prihvatio

Jensenov predlog. Da je bar bio odlučniji i odbio ga...

U međuvremenu je krčmar doneo toplu vodu, a Dok iz bisaga izvadio svoju torbicu sa instrumentima od koje se nikada nije razdvajao.

– Donesite mi flašu viskija! – naredio je tihim, ali odlučnim glasom.

Trenutak kasnije stari farmer je otvorio oči.

– Ko... ko ste vi? – promrmljao je kada mu je Dok prineo flašu usnama.

– Pijte! – odvratio je Holidej kratko. – Ja ću vam izvaditi metak, mister! Krajnje je vreme za tako nešto – dodao je, lagano skinuo kaput i zavrnuo rukave. Kratko je uzdahnulo i s pažnjom počeo posao koji je već toliko puta obavljao na svom dugom i nemirnom krstarenju Zapadom.

Dao je ranjeniku da pije onoliko koliko je to mogao da podnese i tihim glasom dao naređenja ljudima koji su trebali da mu pomognu.

U prostoriji je zavládala mukla tišina.

Ljudi su kao bez daha pratili svaki Holidejev pokret.

* * *

Dvojica razbojnika su se povukla u ugao, tamo gde ih niko neće uznemiriti.

Banton se nagnu preko stola i prošaputa:

– Ne verujem da nas je posmatrao, partneru. Zaključio je to po ranama, zar ne? Na kraju krajeva, metak iz

puške stvara drugačiju ranu nego što je to sa revolverom.

– Time se ništa ne može dokazati. Napadač je dva puta mogao da puca iz puške, a posle toga upotrebi kolt – zaključio je Jensen. – Hm... bilo kako bilo, bolje da tu priču uopšte nismo ni počinjali. Za dlaku da odemo na vešala. I kako si samo mogao da potegneš kolt? Čak i da stranac nije bio brži, „otpevali” bismo svoje. Pa šerif je stajao tik pored nas!

Banton obrisa graške znoja sa čela. Znao je da je Jensen u pravu, ali to nije hteo da prizna.

– Pa nisam imao nameru da pucam – odvratio je šapatom. – Uostalom, nisam ni sanjao da je tako brz.

– Nikad se ne treba oslanjati na slutnje već samo na gole činjenice. Zato me i brinu oni tragovi u pesku.

Banton se zavalio u stolicu i počeo da zavija cigaretu. U trenutku je pomislio da se sam izgubi, ali odmah je shvatio da to ne bi bilo u redu. Jensen je bio suviše opasan....

– Postoje dve mogućnosti – rekao je tiho. – Ili da umaknemo ili pokušamo da se iskrademo i u toku noći izbrišemo tragove...

Jensen zagriže donju usnu.

– Ne znam da li je tako nešto moguće. I sam vidiš da je šerif podozriv. Kako bismo mu objasnili gde smo bili u toku noći?

– To jeste... Dakle, ne preostaje nam ništa drugo nego da hvatamo maglu! – zaključio je Banton.

Krčmar je upravo silazio niz pomoćne stepenice noseći u desnoj ruci drveni kovčez okovan gvožđem, onakav u kakav se na celom Zapadu koristio za čuvanje novca. I sam Španac u kovčegu je držao svu svoju ušteđevinu, a sada je sklanjao jer je sobu izdao Holideju. To je i privuklo pažnju razbojnika.

Čim je krčmar prošao, Jensen munu laktom svog novog prijatelja.

– Jesi li video?

– Naravno! Sasvim je jasno šta se tamo nalazi.

– Prokletstvo! Kada bih bar znao koliko ima!

– Možda mnogo, a možda neka sića.

Jensen odmahnu glavom.

– Da je prazna, sigurno je ne bi nosio iz sobe u sobu.

– To je tačno – složi se Banton. – Krčmaru, donesi nam još viskija!

Sančez je bez pogovora došao noseći sa sobom flašu. Sipao je obojci piće, ništa ne sumnjajući niti pretpostavljajući šta bi ova dva stranca mogla da traže od njega. Zato im je iskreno i bez oklevanja odgovorio kada su ga upitali da li ima neku slobodnu sobu.

– Oh, šta je sada ovo? Upravo sam iznajmio sopstvenu sobu i stvarno nemam mesta – odvratio je. – Iznajmio sam je doktoru – dodao je u poverenju.

– Onom tamo? – upitao je Banton pokazavši na Holideja.

– Da, baš njemu.

Jensen nervozno protrlja bradu.

– Znači... on je kratko pre nas došao u grad? – procedio je tiho. – To je baš zanimljivo – dodao je mrmljajući i isprativši pogledom krčmara koji se žurno vratio za šank.

– Kako to misliš? – prošaputao je Banton.

– Ako je došao iz istog pravca kao i mi, mogao je čuti pucnje.

– Isto tako je mogao i da nas vidi – dobacio je Banton. – A to bi bilo vrlo opasno.

– Sasvim je moguće. U svakom slučaju, treba da budemo spremni na sve. Pored toga... Oh, kada bih samo znao ima li novca u onom krčmarevom kovčegu...

Banton ljutito odmahnu rukom.

– Pusti sada to! Prvo da vidimo ko je ovaj momak i šta zna o nama!

– Mislim da to neće biti mnogo važno. Isparićemo odavde čim utrdimo šta se nalazi u onom drvenom kovčegu!

– A šta će biti sa tragovima u pesku? Šta ako šerif sutra izjaše?

– Tada ćemo već biti preko sedam brda i planina – iscerio se Jensen pošto je ispio viski i ponovo pozvao krčmara.

Uzevši flašu, Sančez se sporo gegao prema njima.

– Hvala – promrmljao je Jensen pošto mu je Sančez ponovo sipao. – Nego, hteo sam još nešto da pitam, krčmaru. Da li nas dvojica možemo da prespavamo kod vas u lokalu? Naravno, dobro ćemo platiti?

Debeljkovo lice zablista.

– Koliko ste spremni da platite?

– Pa... mislimo da je za krov nad glavom dovoljan dolar po čoveku – ponudio je Banton.

Iako je ovo bilo više nego dobra ponuda, Sančez je još uvek glumio neodlučnost. Ipak, posle nekoliko trenutaka je duboko uzdahnuo i podigao obe ruke.

– Šta da radim sa vama, ljudi? Slažem se, šta ću drugo...

Njegov zadovoljan osmeh nije promakao dvojici razbojnika.

– Hvala, mister, nećete zažaliti! – dobacio je Jensen i debeljko se uz zadovoljan smešak vratio za šank.

– Ta dva dolara ćemo ti naplatiti, burazeru... – progundao je Jensen. – Još ćemo ti uzeti i viski, druškane.

– To je sasvim sigurno – složio se Banton. – A sada bi trebalo da se pobrinemo za onog drugog momka!

Taj „drugi momak” bio je Dok Holidej koji je upravo stavljao zavoj ranjeniku.

Dvojica bandita su ustala i lagano prišla stolu.

Jensen je stao iza Holideja.

– Izgleda da ste uspeli, mister. Stari je još uvek živ.

Holidej je upravo oprao ruke i dao znak krčmaru da može da odnese sud sa vodom. Onda je podigao glavu i pogledao u Bantona koji je stajao na drugoj strani stola.

– Da, još je živ – rekao je kratko.

– Da li to znači da mu se još nešto može dogoditi?

Dok je sa stola uzeo dva metka, lagano ih stavio na dlan i počeo pomno da ih posmatra. Bio je to revolverski metak kalibra „38” kao i puščani metak kalibra „44”.

– Kao što rekoh, živ je, a to je velika stvar – ponovio je Holidej. – Znao sam čoveka u Vajomingu, mislim da se grad zove Rok Springs, koji je dobio upola manje olova i nije preživeo.

Na Bantonu se mogla videti neobična promena: naime, banditovo lice je postalo purpurno crveno dok su mu na čelu izbile krupne graške znoja. Disao je isprekidano... Ono što je upravo čuo bubnjalo mu je u glavi kao udaranje čekića po nakovnju. Nije moguće... jednostavno ne može biti istina da je ovaj čovek znao nešto o napadu u Rok Sprinsu!! Razbojnikove oči su sevale, a usne bile grčevito stisnute...

Ipak, uspeo je da se obuzda jer mu je razum govorio da nikako ne sme da se oda. No, stranac hladnog lica i oštrih prodornih očiju bivao mu je sve čudniji. Hteo je da počne razgovor kojim bi odagnao sumnju sa sebe i raščistio situaciju. No, mogao je da uštedi sebi trud pošto je Džordžijanac dobro znao šta nosi na savesti: ubio je starog čoveka koji nije bio u mogućnosti da se brani.

To se upravo i desilo jer je bandit u poslednjem trenutku rešio da se pravi nevešt.

– Čemu cela ova priča? – upitao je tek da nešto kaže.

– I ja bih voleo da znam – umešao se šerif koji je pratio razgovor i primećio promenu na Bantonovom licu.

Holidej se okreće i pogleda ga ispod oka. Da li da sada čuvaru zakona ispriča istinu? Ne, ne još. Možda kasnije kada situacija sazri. Sa Bantom će sam izaći na kraj... Uostalom, za tako nešto mu šerif nije ni bio potreban.

– Svako zašto ima neko svoje zato, mister – kazao je, a onda se okrenuo, uzeo kaput i pošao prema šanku.

– Dajte mi još jedan brendi, krčmaru – zamolio je Sančeza oblačeći se. Znao je da ljudi posmatraju svaki njegov pokret, ali to mu nije smetalo.

Što se bandita tiče, oni su se opet vratili u ugao.

– Prokletstvo, šta je to bilo Vajomingu? – procedio je Jensen kroz zube.

Banton tiho uzdahnu.

– Imao sam tamo neko puškaranje, ali sasvim je nemoguće da ovaj tip o tome nešto zna! Konačno, grad se nalazi nekih hiljadu milja prema severu, a ja sam jahao kao da me đavoli gone! Ako je on zaista bio gore kada se sve dogodilo, voleo bih da znam kako je tako brzo dospeo ovamo...

Naravno, razbojniku nije palo na pamet da je neznaničar u Čejeni utovario svog konja na voz i veliki deo puta prešao železnicom.

– U svakom slučaju – nastavio je Banton jedva čujno – postalo je previše vruće. Izgubiću se i to još ove noći! Pa nisam prevalio ceo ovaj pakleni put da bi sada dozvolio da me obese!

– I ja ću sa tobom – odvratio je Jensen. – Zato moramo odustati od prvobitnog plana, ali krčmara ćemo ipak srediti.

– A šta ako nas posle toga budu gonili? Tlo u Teksasu je peskovito i svaki trag je lako vidljiv.

– Već će mi nešto pasti na pamet – zaključio je Jensen.

– Dobro, samo... Gledaj da ti nešto bolje padne na pamet inače...

Dok su se ova dvojica došaptavala, nekolicina ljudi ja odnela ranjenika u šerifovu kancelariju. Bedel ga je smestio na ležaj u jednoj od ćelija nemajući drugog izbora.

Starac je uspeo da izbegne smrt, ali njegova sudbina je još uvek bila nezvesna.

Na Fort Mejsn se spustila noć. Svetiljke su se polako gasile, vetar je lagano rešterivao jaru dana dok je nebu mirno svetlucalo stotine zvezda.

Bila je to mirna pretpraznička noć.

No, negde u planinama postojala je sveža humka, grob starog bankara koji je pao od ruke nemilosrdnog pljačkaša i ubice. Preko, u Ajdahu, jedan čovek je sa tugom mislio na kćerku koja je i sama stradala od surove Bantonove ruke.

I to nije bilo sve. Ko zna koliko su ovakvih humki zločinci poput Jensena i Bantona ostavili za sobom, humki koje je sada žarilo sunca, natapala

kiša ili zatrpavao sneg? To valjda niko nije znao...

I svetlost u salunu bila je ugašena. Svuda je vladala tišina, a u samoj prostoriji se osećao zadah prosutog viskija i duvanskog dima. U jednom uglu ležala su dvojica razbojnika i tobože glasno hrkala.

Naravno, Huana Sančeza nije bilo teško prevariti. Samo za tren je provirio u mračnu prostoriju i čim je začuo hrkanje, hitro se povukao u pomoćnu sobicu.

Sa druge strane, banditi su bili mirni iako nisu spavali. Držeći se svoga plana, oni su strpljivo čekali kako bi se uverili da je Sančez zaspao.

Nisu morali dugo da čekaju. Posle nekih desetak minuta, Jensen munu Bantona u rebra.

– Možeš da prestaneš s tim testisanjem – progundao je. – Debeljko već spava. Ipak, sačekaćemo dok ne učvrsti san.

Banton se okrenuo.

– Još jednom sam dobro razmislio o svemu i... mislim da nije u redu. Pošto je ponoć već prošla, kroz nekoliko sati će svanuti tako da prednost koju bismo imali ne bi bila velika. A sigurno će krenuti u poteru...

– Za tobom možda, ali za mnom, ne – odvratio je Jensen tajanstveno.

Banton se namršti. Nije mu se sviđalo u šta se upleo sa ovim čovekom pored sebe. No, sada nije mogao na-
zad.

– Opet imaš nekvu genijalnu ideju?
– dobacio je podsmešljivo.

Jensen se isceri.

– Tako nešto – kazao je tiho. – Niko neće krenuti za mnom, jer neću napustiti grad.

– Jesi li poludeo? – upita Banton glasno.

– Tiše, čoveče! – upozori ga Jensen. – Ako se debeljko probudi, možemo da dignemo ruke od svega! Nego, slušaj me!

– U redu, kaži.

– Prvo ćemo ga onesvestiti i videti šta se nalazi u kovčegu. Trebalo bi videti da li se isplati da ga smaknemo ili...

Govorio je o ubistvu hladnokrvno i mirno kao da priča o najnormalnijoj stvari na svetu.

Banton je poskočio.

– Jesi li poludeo? Ne misliš valda ozbiljno? Ako natovarimo na vrat još jedno ubistvo, gotovi smo!

Jensen se ledeno osmehnu.

– Ko uopšte govori o nama? Hajde da to posmatramo ovako; krčmaru je dosadio život i rešio je sve da okonča...

Banton se namršti.

– Nisam siguran da sam najbolje razumeo. Možeš li malo da mi pojašniš?

– Izgleda da malo teže shvataš, Hank – promrsi Jensen. – Dakle, naći će ga ujutru. Možda će visiti na prozoru ili na nekoj kuki. Dojadilo mu je da živi služeći druge i... to je sve.

Surovog ubicu Hanka Bantona neko je ipak uspeo da iznenadi.

– Ti, dakle, misliš da treba da ga obesimo? – promućao je posmatrajući čoveka sa licem u ožiljcima.

– U svakom slučaju to je manje bučno od revolvera – sledio je odgovor.

Ubica iz Rok Springsa oseti kako ga davi neka nevidljiva ruka. Zato se pomalo nesvesno i sam uhvatio za vrat.

– Hej, to mi zaista nije palo na pamet! – odvratio je žustro. – Do sada još nikoga nisam udavio!

– Jednom se i s tim mora početi, dragi moj... – progundao je. – Obavićemo to tiho, a kada ga ujutru budu našli, ceo grad će biti postavljen na glavu.

– A šta će biti sa našim tragovima na licu mesta?

– Na to više niko neće obratiti pažnju. Svi će biti zauzeti samoubistvom jedinog krčmara u gradu.

– Hm... ja se na to ne bih oslanjao. Radije sam za to da pobegnemo što pre možemo!

– Onda beži! – brecnuo se Jensen. – Mogu sam sve da obavim!

U to je Banton bio uveren. Znao je da nije dobro da ode sam jer bi Jensen u tom slučaju sve natovario na njega.

– U redu – kazao je pomirljivo, a onda seo i izuo čizme.

Već sledećeg trenutka polako su šmugnuli u hodnik. Krčmar je i dalje hrkao mada se to sada veoma slabo čulo. Naime, počeo je da duva jak vetar koji je šumno zavijao oko zgrade.

Jensen se nagnuo do svog partnera i šapnuo mu:

– Čuješ li vetar?

– Čujem, pa šta?

– Pomisli na tragove u pesku. Kladić se da će do sutra svi biti izbrisani.

– Nadajmo se.

Još neko vreme su stajali pred vratima malene sobe napregnuto osluškujući; zavijanje vetra mešalo se sa glasnim hrkanjem krčmara. Naravno, nisu se bojali niti su imali bilo kakvog obzira. Isključivi razlog njihovog oklevanja bila je briga za sopstvenu sigurnost.

– Sada bi mogli da krenemo – prošapta Jensen posle nekoliko minuta.

– Kako ti kažeš – progundao je Banton mrzovoljno. Naime, bilo bi mu lakše da do ovoga uopšte nije došlo jer je osećao čudnu mučninu u želucu. Ali, povratka više nije bilo.

Jensen je lagano pritisnuo kvaku i vrata su se otvorila.

Španac je ležao na zastrtom delu poda i spavao dubokim snom. Hank je pažljivo koračao za njim opipavajući tle pred sobom. Iznenada je desnom nogom naleteo na tronožac i hrkanje je u trenutku prestalo.

Dvojica razbojnika su zastali kao skamenjeni i istovremeno prestali da dišu. Nisu se usudili da načine bilo kakav pokret znajući da ih može odati i najmanji šum.

Izgleda da su ovoga puta imali sreće. Naime, Huan Sančez se nije probudio; samo se promeškoltio i okrenuo na drugu stranu.

Ipak, banditi su ostali nepomični sve dok ponovo nisu začuli glasno hrkanje.

Gore, tačno iznad njih ležao je Holidej i napregnuto osluškivao. Znao je da su ova dvojica ostala u salunu i zbog toga je bio na oprezu. Računao je da će u toku noći napustiti grad, a to je želeo da spreči. Bolje reći, hteo je da vrati svojih dve hiljade dolara. Ostalo ga se nije ticalo. Nije bio policajac niti ga je bilo ko zamolio za pomoć.

Međutim, iz saluna nije dopirao nikakav šum. Pošto je tronožac pao na prostirku, nije čuo ništa. U celoj kući vladala je apsolutna tušina.

A sve je moglo biti drugačije... Da je tronožac jače lupio, krčmar bi se probudio i pozvao pomoć. Osim toga, i Dok bio čuo lupu i za tren oka bi dotrčao sa sprata. Ovako...

Ovako se Sančez probudio, ali nije mogao da vikne ili učini bilo šta. Bio je smrtno uplašen pošto su se nečije ruke pojavile iz tame, zgabile ga za vrat i počele da ga stežu...

On nije reagovao.

Doduše, stisak je bio jak, ali ne toliko da nije mogao bar da pokuša. No, tako nešto je sada bilo nemoguće... Posle preživljenog šoka i strašnog trenutka u kome su se stvari razrešile, za debelog Sančeza sve je bilo završeno.

On je umirao...

I Jensen je osetio da nešto nije u redu. Zato je odmah olabavio stisak i ustuknuo, dok je krčmareva glava beživotno klonula na stranu.

– Hejm vidi ovo! – progundao je. – Pa debeli... On je mrtav!

– Kako to?

– Mrtav je, kažem ti.

Obojica su nekoliko trenutaka stajali i posmatrali čoveka čije srce nije izdržalo.

– Uštedeo nam je trud – prokomentarisao je Jensen kratko. – Ko zna kako bi se sve završilo?

Posle toga sve je išlo brzo; drveni kovčeg je otvoren, a dolari i ostale dragocenosti preselile su se u bisage dvojice razbojnika.

Dok Holidej je još uvek ležao na krevetu otvorenih očiju.

Nije ništa čuo, niti je slutio da se dole nešto dešava.

Ovoga puta smrt je bila tiha i svojom ledenom rukom zauvek je uklonila Huana Sančeza sa ovoga sveta.

Kada se vetar utišao na istoku je počeo da se rađa novi dan. Jedino je blagi povetarac nežno milovao peskovite proplanke nedaleko od grada.

Još tokom noći vetar je izbrisao tragove razbojnika. Samo su se još ponegde nazirali veoma bleđi tragovi kola.

Kada je sunce kao velika usijana lopta počelo lagano da se izdiže na horizontu, grad je još uvek spavao. U stvari, ulice su bile puste i prazne, bez žamora i ljudskih koraka. U salunu je bilo tiho i mirno, mada su banditi bili budni. Naime, Sukar Jensen i Hank Banton ležali su uvijeni u pokrivače kraj dugačkog, grubo istesanog stola

u uglu. Ležali su i čekali da neko dođe i nađe njihovu žrtvu.

Bili su nervozni i nisu skidali pogled sa stepenica koje su vodile na gornji sprat. Banton je pušio cigaretu za cigaretom i nekoliko puta skakao na najmanji šum.

– Hoćeš li se već jednom smiriti? – progundao je Jensen ljutito ga odmevši. – I pazi kako se ponašaš! Znaš da nismo sami u kući!

Banton ugasi cigaretu.

– Da, da, nismo sami, a protiv ovog gore ni nas dvojica ne možemo ništa. Siguran sam da će taj prokletnik tvrditi kako smo mi ubili krčmara.

Jensen se zakikotao:

– Zar se bojiš njegovog uglaćanog kolta? Ha, ha, njime u Fort Mejsnu nije uspeo da ubije ni muvu. Uostalom, i on je bio u ovoj kući kao i mi. Ako iko bude sumnjiv, biće to on!

– Ako ti tako kažeš.

Uskoro je zidni sat u salunu otkucao šest puta.

Baš tada je ranjeni Klifton Toner otvorio oči. Ležao je u jednoj od ćelija gradskog zatvora i upravo je preživeo najstrašniju noć svoga života. Bilo je pravo čudo da se izvukao.

Duboko je udahnuo vazduh i jeknuo od bola.

Šerif Bedel je ležao u susednoj ćeliji. Nije hteo da ostavi ranjenika samog, pa je prespavao u zatvoru. No, čim je čuo ječanje prenuo se iz sna i

u nekoliko koraka se našao kod ranjenika.

– Kako ste? – zapitao je tiho.

Farmer je bio bled, ali njegove oči su živahno sjale.

– Žedan sam – kazao je tiho.

– Doneću vam nešto – kazao je šerif.

– Mislim da biste mogli da podnesete jedan viski. Sačekajte malo, molim vas! – dodao je i žurno izašao napolje. Na tremu je zastao za trenutak i žmirajući pogledao prema suncu.

– Sančez će se opet buniti... – promrmlija je dok je prelazio ulicu, znajući koliko se debeli Sančez ljuti kada neko dođe jako rano i probudi ga. Naravno, šerif nije ni slutio da Meksikanac više nije među živima.

Zato je ubrzao korak i energično zakucao na sporedna vrata. Znao je da je Sančez iznajmio sobu na spratu i da sada zbog toga spava u prizemlju. Ovoga puta je lupnuo jače, očekujući da će se krčmar svaki čas pojaviti na vratima.

Hank Banton se uspravio.

– Vreme je.

Jensen ga je zgrabio za jaknu i povukao prema sebi.

– Samo mirno, ortače. Imamo vremena koliko god to hoćemo.... Neka onaj krpač kostiju otvori vrata. Mi na to i ne pomišljamo!

Naravno, Dok je čuo lupanje, ali je nastavio da se brija. No, kada se kucanje ponovilo, prišao je prozoru i pogledao u dvorište. Odmah je prepoznao šerifa koji je ponovo udario pešnicom u vrata.

– Hej, Sančez, probudi se! – povikao je. – Potrebna mi je čaša viskija!

Holidej se nagnuo preko prozora.

– Vi ste izgleda đavolski žedni! – dobacio je. – Kako je farmer?

Čuvar zakona pogleda gore.

– Ah, to ste vi, mister! Izgleda da mu je bolje. Preživeo je noć i došao je k svesti. Viski sam hteo za njega. Žedan je...

– Nemojte mu dati previše – upozorio ga je Dok. – Doduše, supa bi mu bolje prijala.

Šerif skide šešir.

– Supa? – ponovio je sa čuđenjem. – Pa gde da u šest ujutru nađem supu? – upitao je, a onda na nekoliko trenutaka začutao. – Prokletstvo! Sančez će sigurno psovati kao drvoseča, ali ću ga naterati da skuva supu! Konačno, ne drži salun samo zbog pića! – dobacio je i onda udario pesnicom u vrata. – Red je da komačno otvoriš, debeli! – ljutnuo se nešto glasnije

Za to vreme razbojnici se ćutke zgledaše.

– Samo nam je još to trebalo... – progundao Banton. – Baš šerif.

– Šta smeta? Nismo mogli poželeti boljeg posetioca – objasnio je Jensen hladno. – Može odmah da sastavi izveštaj.

Na žalost, Banton nije delio njegovo mišljenje. U istom trenutku je pozeleo da se nalazi stotinama milja daleko od Fort Mejsna, ali sada je za sve bilo prekasno.

Šerifova pesnica ponovo se oglašila.

– Moramo otvoriti! – kazao je Banton. – Niko nam neće verovati da smo u ovo doba tako čvrsto spavali.

Jensen nije stigao da odgovori pošto je baš u tom trenu Dok Holidej sišao niz stepenice.

Krupni razbojnik je odmah ustao i pesnicama protrljao oči. Zatim je počeo da se proteže.

– Grom i pakao! Zar u ovome prokletom gnezdu čovek ne može ni da se naspava!

Dok nije rekao ništa; prošao je pored ove dvojice, skinuo rezu i pustio šerifa unutra. Mršavi Bedel je kratko odmerio obojicu i prišao sobnim vratima. Znači, čas je kucnuo, pomisli Banton. Čak je i „leđeni” Jensen izgubio hladnokrvnost; ruka kojom je stizao dršku kolta bila je vrela i vlažna.

Dok je taman hteo da krene kada ga je šerifov uzvik prikovao na mestu.

Naime, Bedel je ušao u sobu i dobacio:

– Hajde, Sančez, stari pacove, budi se!

Pošto je debeljko još uvek ležao, on ga je ovlaš dotaknuo rukom; istog momenta beživotno krčmarevo telo otkotrljalo se u stranu.

– Pa to nije mohuće! – uzviknuo je Bedel. – On ne diše...

Holidej je u dva koraka bio tu. Odgurnuo je šerifa u stranu i jednim pogledom osmotrio situaciju.

– Možda je još uvek živ? – promućao je čuvar zakona.

– Nema nikakve šanse – odvratio je Dok, hladno ga odmerio i izašao iz

sobice. Zastao je pred Bantom i nekoliko sekundi posmatrao to surovo razbojničko lice.

– Mrtav je – ponovio je tiho. – Isto kao i bankar u Vajoming banci u Rok Springsu.

Ovaj oseti kako mu kolena klecaju. Znači, ovaj stranac zna sve, proleto-
lo mu je kroz glavu. Možda se radi o jednom od rendžera iz guvernerove garde koji je krenuo po mom tragu... Svakako ga moram ubiti, inače sam izgubljen, zaključio je.

Dok ga je i dalje netremice odme-
ravao.

– Neko je kriv za ovo – progundao je.

Banton bi najradije izvukao kolt i odmah se obračunao sa nasrtljivcem. No, razum mu je govorio da bude oprezan. Osim toga, sinoć je video kako čovek u odelu poteže...

Jensen ga je spasao neprijatne situ-
acije.

– Šta vi, u stvari, hoćete od njega? – upitao je Doka prilazeći. – Još juče ste nas nervirali svojim čudnim primed-
bama, a sada nam je svega dosta.

Ne okrećući se prema Jensenu, Ho-
lidej procedi:

– Mislim da će za vas biti bolje da ne objašnjavam – odbrusio je Dok hladno. Onda je otvorio kaput i spu-
stio ruku na dršku kolta. – Međutim, mislim da trenutak u kom ćete sve sa-
znati nije baš daleko.

Obojica uzmakoše po korak, dok se Hank Banton jedva uzdržavao da ne pobegne trčeći. Proklinjao je trenu-

tak kada je ispalio metak na brežulj-
ku ispred grada i s mržnjom odmerio Jensena koga je okrivio za ovu situ-
aciju.

Naime, snažni bandit je nepomično stajao, a na licu mu se nije pomerio ni najmanji mišić.

– Pričajte vi šta hoćete, ali mi zna-
mo pravu istinu – odbrusio je. – I niko-
me ništa nismo učinili!

Dok se prezrivo osmehnuo.

– Upravo tako i izgledate.

Jensen se jedva suzdržavao.

– Zar mislite da ste vi nešto bolji jer imate lakovane čizme i belu košulju? – povikao je gnevno. – I mi možemo da kupimo srebrni kolt i ovakvo kiciško odelo kakvo vi nosite?

– Da, da... u to ne sumnjam. To bi vam sigurno olakšalo da nađete... neki unosan posao – ponovio je Dok njihove reči koje je čuo kada ih je pri-
sluškiavao na proplanku.

Jensen ga zabezeknuto pogleda. Nije znao da li sanja ili je sve to stvar-
nost. I ko je uostalom taj čovek?

Što se Bantona tiče, on je odlučio da više ništa ne govori. Samo je posma-
trao Holidejeve ruke koje su još uvek ležale na dršci kolta. Bio je opsednut samo jednom mišlju: pobeći, što dalje i što pre! Ima dovoljno novca za život i ništa mu ne treba. Ako mu bude us-
pelo da se izvuče iz grada, to je čist dobitak.

Šerif Bedel je stao pred njih i pod-
bočio se.

– Šta se ovde zbiva?

Jensen, koji se u međuvremenu malo pribrao, slegnuo je ramenima.

– Otkud mi to možemo znati? – odvratio je brzo kako bi preduhitrio Bantona. – Konačno, spavali smo – dodao je, a onda pokazao na Holideja. – Pitajte njega i on je bio u kući!

Dok ga je presekao pogledom.

– Ja sam bio na spratu i ne znam šta se dole događalo.

– Dakle, niko od vas nije ništa čuo? – zaključio mršavko s nevericom. – Možda je Sančez sam sebi oduzeo život?

– Da li je tu novac? – dobaci Dok ozbiljnim glkasom. – Mislim na onaj iz drvenog kovčežića. Pa sinoć ga je poneo sa sobom...

– Njegov novac? – ponovio je Bedel. – Da, u pravu ste, mora da je tu negde. To jest, ako je u tom malom drvenom kovčegu uopšte bilo novca...

– Zašto bi ga inače nosio sa sobom? – dobacio je Holidej samouvereno. – Ne, ne, unutra je sigurno bilo novca. Koliko, to je drugo pitanje – dodao je i značajno pogledao razbojнике.

Zavladala je tišina u kojoj je Banton očajnički razmišljao kako da se izvuče iz ovog škripca. Polako, korak po korak, prišunjao se bisagama koje su ležale kraj prekrivača na podu. Do sada nije iskoristio taj novac koji je na određeni način bio u velikoj opasnosti. Šerif je samo trebao da pride, otvori bisage i...

Bedel uzdahnu.

– Uh, potpuno sam zaboravio da moram odneti piće u zatvor. Kada se vratim, potražuću taj novac.

– Mislim da bi trebali sebi da prištedite trud – izjavio je Dok.

– Kako to mislite?

– Mislim da pri tom traganju nećete imati neku naročitu sreću.

Čuvar zakona zažmiri i odmeri svu trojicu.

– Niko da nije napustio kuću! Razumete?

– Za to ne treba da se brinete – odvrati Dok mirno. – Nas trojica ćemo se u vašem odsustvu malo zabaviti partijom pokera. Ako se ne varam, momci imaju dosta novca u džepovima i bisagama. Ljudi koji sebi mogu da kupe srebrne koltove i nova odela sigurno neće odbiti partiju karata.

Banton je već hteo da odbije, ali mu Jensen nije dao da dođe do reči. Njemu je, naime, bilo jasno da ih je ovaj čovek pratio, da je čuo razgovor kod pešćanih brežuljaka, a možda i bio svedok napada. Pitao se samo zbog čega to nije rekao šerifu...?

Možda i on hoće da se umeša u posao, možda i on želi „osvojene”

dolare... Po Jensenovom mišljenju, razgovor o tome bio je najprikladniji za kockarskim stolom. Šerif tu ne može biti prisutan; zato je zadovoljno odahnuo čuvši da je Bedel rekao kako sada mora da ide...

Ljubazno se osmehujući, Jensen se obrati Džordžijancu:

– U redu. Nemam ništa protiv.

Banton se namršti. Zar je Jensen poludeo? Kako da sednu za sto sa ovim čovekom? Hteo je da se usprotivi, ali ga je pajtaš munuo laktom u leđa i prišao stolu kraj prozora.

Posle kraćeg oklevanja, Banton se uputi prema stolu, a za njim i Holidej. Džordžijančevo lice bilo je neprozirno kao maska. Video je krčmara i zaključio da je umro od srčane kapi. Ali, Sančezovo lice je bilo izobličeno od straha i iskusni Holidej je zaključio da je smrt došla kao posledica šoka. Naravno, to saznanje je ostavio za sebe.

Stigli su do stola i Jensen je odmah seo. Banton ga je posmatrao oklevajući.

– Hajde, šta čekaš? – nasmeja se Jensen. – Garantujem ti da nećeš zažaliti – dodao je i pritom odmerio Holideja sa visine, samozadovoljno se smeškajući. Bio je siguran u svoj uspeh pošto se smatrao dobrim igračem i veoma retko doživljavao poraz u kartama. Smatrao je Džordžijanca nedostojnim protivnikom i bio ubeđen da će ga bez muke pobediti.

Ali, Banton je još uvek oklevao...

U jednom trenutku je natukao šešir na čelo i rekao:

– Nisam raspoložen za igru.

Holidej ga je prostrelio pogledom.

– Vi mi dugujete revanš!

Zločinac je zabacio glavu.

– Ne znam zašto tako nešto tvrdite.

Džordžijanac je nadlanicom protrljao glatko izbrijanu bradu.

– Gore u Vajomingu – počeo je lagano – postoji jedna banka, mislim da se zove „Banka Vajominga i Montane”. Ima mesec dana kako sam tamo uložio dve hiljade dolara.

– Kakve to veze ima sa mnom? – zarežao je Banton naglo promenivši boju.

No, Dok je ostao miran.

– Ta banka je napadnuta, bankar ubijen, a mojih dve hiljade dolara otišlo je dođavola.

– Šta se mene to tiče?

– Možda ćete ipak umeti sami da pronađete odgovor – objasnio je Holidej mešajući karte. – Sedite!

Ipak, ubica je ostao da stoji. Oprezno je pokušavao da približi ruku dršci kolta.

Jensen je ovaj razgovor pažljivo pratio. Bilo mu je izuzetno zanimljivo što je saznao da je njegov kompanjon pre mesec dana opljačkao banku u Vajomingu. To znači da je u svojim bisagama imao lepu svotu dolara, verovatno mnogo veću od one koje su sinoć uspele da uzmu od Sančeza.

Prokletstvo, to zvuči privlačno, zaključio je Jensen. Moram da ga izvučem iz ovog glupog grada...

Da bi upozorio svog kompanjona na opasnost, Banton ga je značajno pogledao pokušavajući da mu da znak. Međutim, Dok ga nije ispuštao iz vida računajući upravo na banditovu neobuzdanost.

– Vi nemate ovde šta da naređujete – branio se Banton. – Neću da sedim za stolom sa čovekom koji me vređa.

– Može li vas neko uopšte da uvredi? – nastavio je Holidej namerno.

Razbojnikove ruke brzo kliznuše nadole. Osetio je hladnu dršku oružja, a njegov protivnik...? Zar je moguće da je još uvek mirno sedeo za stolom? I da li je video da je Banton posegao za oružjem?

Dok je, naravno, video ovaj pokret. Jednom rukom je odgurnuo karte, dok je drugom napravio pokret kao da otresa prašinu sa kaputa. Niko nije shvatio na koji način mu se, jednostavno niotkuda, u rukama našao – veliki niklovani kolt!

– Cenim da nećete odbiti igru – zaključio je nemarno, uperivši cev na Bantona.

Bandit je, istina, dodirivao dršku svog revolvera, ali se nije usudio da ga potegne. Nije zaboravilo šta se sinoć dogodilo, odnosno, znao je nije dorastao strancu. Smogao je snage i pogledao u te plave, ledene oči.

– Čemu sada to? – upitao je. – Ovo je već drugi put kako mi pretite.

Džordžijanac se tiho nasmejao.

– Nemojte govoriti besmislice, nego sedite. Ima raznih načina na koje čovek čoveku može da preti i ugrožava mu život.

Dok je zapeo obarač revolvera i podigao ga; cev je sada bila uprena tačno u razbojnikovo čelo.

Banton uzdahnu i skloni ruku sa oružja. Zatim se okrete prema Jensenu i progunda:

– Prokletstvo, da se bar nisam upustio u sve ovo... Biće najbolje da odjašem iz grada...

– To možete učiniti tek kada vratite dve hiljade dolara, amigo! – dobacio je Holidej, ne pomerajući oružje ni za milimetar. – Ako sada ne sednete i ne prihvatite karte, prosviraću vam metak kroz glavu.

Rekao je to potpuno mirno, iako je u glasu sasvim jasno mogao da se oseti preteći ton. Činilo se da je vazduh u starom salunu čudno nabijen električitetom.

Bantonu je bilo jasno da mu ne preostaje ništa drugo nego da sedne za sto. Najradije bi sada ovom neprijatnom strancu dao dve hiljade dolara, pa onda otišao, ali to ni po koju cenu nije smeo da učini. Time bi priznao ubistvo i pljačku.

– Vi me prisiljavate – procedio je kroz zube, gledajući u bleštavo Holidejevo oružje. – Sešću i igraču sa vama – kazao je otegnuto, a onda privukao stolicu.

– Tako je bolje – prihvatio je Holidej, sa osmehom u uglovima očiju.

– Zar ne mislite – primetio je Banton razdraženo – da bih pri prvoj zgodnoj prilici ja vama prosvirao metak kroz glavu.

– Pustićemo da vidimo ko je bolji – glasio je Holidejev odgovor. – Možda je bolje da vi delite, mister? – dodao je gurnuvši Jensenu karte. – Vaš prijatelj mi se čini nervoznim.

– Zašto vi ne delite? – pitao je Jensen.

Dok spusti pogled na kolt koji je još uvek držao u ruci.

– Kao što i sami znate, za deljenje karata su mi potrebne dve ruke – kazao je i spustio oružje na sto, ali je desnica ostala pored njega. Bila je to negovana ruka, najbrža i najopasnija na Zapadu.

Jensen je značajno odmerio Bantona, a onda mu je pogled odlutao dalje.

– Vi na čudan način pozivate ljude na poker, mister.

– Delite karte!

Jensenu nije ostalo ništa drugo nego da ćuti. Uzeo je karte i izmešao ih; činio je to veoma brižljivo, čak možda i preterano.

Naravno, Dok je to primetio. No, iskusni igrač ponašao se kao da sve teče potpuno normalno. Igra je odmicala u tišini; iako je Jensen varao koliko god je mogao, razbojnici nisu uspeali da dobiju nijedno deljenje. Njihov protivnik ledenog pogleda igrao je promišljeno, mirno i sigurno tako da je banditima zastajao dah.

Dve hiljade dolara stajalo je na stolu i polako, ali sigurno prelazilo u Holidejeve reuke. U jednom trenutku nervozni Sukar Jensen je bacio karte na zelenu čoju.

– Šta je ovo? Ništa mi ne ide!

– Samo nastavite! – naredio je Dok.

– Igramo, igramo! – dobaci Benton, svestan da postoji realna opasnost da im stranac za zelenim stolom odnese

svih dve hiljade dolara. – Svakome po jedna, zar ne?

Dok je podelio karte i ubrzo su nastavili.

Kako su trenuci prolazili, Banton je bio sve zadovoljniji. Poverovao je da ga sreća hoće. Imao je tri keca i jednu desetku i taman kada je krenuo da pokupi dobitak, Holidej dobaci:

– Samo trenutak. To nije loše, ali nije ni dovoljno – konsatatovao je i mirno okrenuo karte. – Šta kažete na „fleš“?

Razbojnici su zbunjeno blenuli u niz karata u strančevoj ruci. Bile su to najveće i najvrednije karte koje su se mogle dobiti u pokeru!

– Pa to nije moguće! – jeknuo je Banton. No, nije mogao ništa da učini nego da mirno i bez pokreta posmatra kako Holidej privlači novčanice, brižljivo ih slaže i stavlja u džep.

– Što se nas dvojice tiče, mi smo kvit – kazao je Dok kada je završio. Ponovo je s krajnjim prezirom odmerio Bantona, a onda uzeo revolver i stavio ga u opasač. – Da budem precizniji – dodao je – nas dvojica bi možda trebalo da poravnamo ceo račun iz Rok Springsa. No pravo da vam kažem, mene se to ne tiče.

Banton je ustao. U njegovim pohlepnim očima ogledala se beskrajna mržnja. Zaboravio je na strah koji je do tog trenutka osećao, obema rukama se podbočio i prkosno isturio bradu.

– Ja sa ovim poravnanjem nisam saglasan, mister. Neću dozvoliti da me prevarite jer ćete...

– Savetujem vam da više nikada ovako ne pričate! – prekide ga Dok oštro.

Međutim, Banton je bio toliko ogorčen da čak ni ovakav Holdejev ton nije mogao da mu posluži kao upozorenje. Na trenutak je pomislio na duge i teške mesece koje je proveo u planinama Vajominga, kao i na uspeo poduhvat u Rok Springsu. Morao je da pokuša sve kako bi spasao „svoj” novac...

– Vi ste varali! – dobacio je ljutito.

Dok je polako ustao, obišao sto i stao tačno ispred Bantona. Lice mu je bilo kao isklesano od kamena.

– To da vam je mesto na vešalima znate bolje od mene. Ako se ne varam, jedan konopac ne bi bio dovoljan. Dva puta ste zaslužili vešala.

– Kome je to mesto na vešalima? – začuo se šerifov glas iza njihovih leđa.

Iskoristivši trenutak iznenađenja, Sukar Jensen ustade od stola i stade uz jedan od stubova kojima je bila poduprta tavanica. Još uvek se kolebao ne znajući šta da čini. U svakom slučaju neće dozvoliti da Banton bude uhapšen. Doduše, da su kojim slučajem bisage njegovog novopečenog partnera bile kod njega, stvar bi se drugačije razvijala. Pustio bi da budalu nosi đavo pa šta bude... Ali, bisage su ležale tačno ispod stolice na kojoj je Banton sedeo, pa je morao da pazi šta radi i razmišlja o svojim potezima.

– Kome je to mesto na vešalima? – upitao je šerif Holideja, a onda, ne

čekajući odgovor, nastavio – Jasno mi je da je nekome od vas trojice mesto na vešalima, ali mi još uvek nije jasno šta je bilo sa Sančezom. Hm... sve više sumnjam da debeljko nije umro prirodnom smrću. Bolje reći neko mu je u tome pomogao, a taj neko se nalazi ovde.

– To ćete morati da dokažete, šerife! – obrecnuo se Hank Banton ljutito. No, već sledećeg trenutka nešto mu je palo na pamet i on dodade: – Ako se ne varam, noćas je neko silazio u prizemlje i ulazio u pomoćnu sobu.

Sukar Jensen sa odobravanjem klimnu glavom. Naravno i sam se slagao sa pokušajem svoga pajtaša da krivicu prebaci na stranca čudeći se kako on sam nije došao na tu ideju.

– I ja sam čuo neke korake – dodao je kako bi sve bilo uverljivije. – Mislio sam da se krčmar šeta i nastavio da spavam.

Bedel upitno pogleda u Džordžijanca. Bio je to dug zamišljen pogled... Konačno, nijedan od ove trojice mu se nije dopao. Svi su bili krvi što u njegovom gradu više nema mira, pa čak i ovaj elegantno obučeni čovek pristojnog ponašanja. Jedino što ga je bunilo bilo je njegovo neprozirno lice i hladan pogled od koga su ga podilazili trnci.

– Šta kažete na to, mister? – zapitao je Holideja? – Jeste li silazili sa sprata u toku noći?

– A, gospoda su smislila da tako prikažu stvar! – odvratio je Dok smeškajući se.

– Ništa nismo izmislili! – obrecnuo se Jensen. – Samo smo rekli ono što smo čuli! – odvratio je odmahnuvši rukom, još uvek leđima naslonjen na stub.

Čuvar zakona se ponovo obrati Holideju:

– Da li ste silazili dole u toku noći, mister?

– Dole su bila samo ova dvojica – odvratio je Dok mirno. – Nego, pitajte još jednom ovog ovde – dodao je i pokazao na Bantona – odakle mu dve hiljade dolara koje je izgubio u igri sa mnom?

Bedel se namršti.

– Štaa...? Dve hiljade dolara?! Kakva fina suma, mister! I izgubite je na jutarnjem pokeru za svega pola sata?

– On nas je oružjem prinudio na igru – dobacio je Jensen.

– Da, da... u pitanju je opasna varalica – dodao je Banton.

Holidej je i dalje bio miran. Uostalom, bila je to jedna od njegovih najvrednijih osobina: hladnokrvan i u najopasnijim situacijama. Ipak, glas mu je zatreperio i postao za nijansu oštriji.

– Kažeš li još nešto slično, dobićeš metak među rebra – procedio je muklo.

Banton se izveštačeno nasmejao.

– Nećete se drznuti da tako nešto učinite! Konačno, ovde je šerif.

– Koji je odavno morao da te pošalje na vešala – odvratio je Dok kratko. – No, ne zaboravi jedno; ni šerif me

neće sprečiti da ustrelim ubicu koji me vređa.

Bedel iznenađeno podiže glavu.

– Šta vi to znate, mister? Koga je ovaj ubio?

– Ja ovo više neću trpeti! On je lažov! – povikao je Banton, izvukao kolt iz futrole i uperio ga na Holideja.

Džordžijanc se nije ni pomerio. U potpunosti je ignorisao bandita i dalje držeći ruke na grudima.

Ovo je za šerifa bilo previše.

– Spusti oružje! – naredio je banditu.

– Ne pada nam na pamet! – umešao se Jensen koji je i sam izvukao revolver. To mu baš nije odgovaralo, ali je bio prinuđen ne videvši drugi izlaz. – Ne možete nam to osporiti, šerife – dodao je. – Pa taj čovek je opasan revolveraš! Mom partneru je uzeo dve hiljade dolara, zamislite! Bio je to deo novca koji smo dobili za naš rad u Montani. Verovatno... pretpostavljam da je i Sančez umro zbog novca.

– Delim to mišljenje – ubacio se Holidej.

– Vaše mišljenje nas ne zanima. Hoćete nešto da nam natovarite na vrat, ali od toga nema ništa. Jeste da nerado potežem oružje na šerifa, ali... ništa mi drugo ne preostaje. To moram učiniti kako bih se zaštitio od opasnog revolveraša.

No to nije delovalo na mršavog Bedela koji je koraknuo prema Jensenu dok su mu oči sevale od gneva.

– Dole oružje, rekao sam!

— Šerife, ni koraka dalje! — odbrusio je bandit i dalje držeći oružje u ruci.

— Ostanite gde ste! — dobaci Holidej šerifu. — Ovaj tip upravo izgleda kao neko ko je sposoban da na vas ispali metak.

— Ovoga puta ste pogodili — isceri se Jensen.

— To bi, uostalom, bio i poslednji metak koji biste ispalili iz vašeg kolta — dodao je Dok nemarno. Naravno, to je bila samo maska pošto je pomno pratio svaki pokret dvojice bandita. — No, za vas dvojicu uvek imam po jedan metak u magacinu. Svaki bi dobio svoje čak i ako bih bio pogođen.

Međutim, ni Banton ni jedan od razbojnika nije napravio bilo kakvu grešku. Radilo se o iskusnim ljudima, vičnim u ovakvim ili sličnim situacijama.

Istina, Jensen još uvek nije znao kako će se cela stvar okončati, niti je šta mislio. Bio je veoma blizu toga da zauvek ućutka čuvara zakona i ovog neprijatnog stranca. Ipak, bio je svestan kakvu težinu ima ubistvo šerifa koje bi ga zauvek obeležilo i još više mu iskomplikovalo život. Zato je morao da smisli nešto bolje.

— Mi nikome u gradu nismo učinili ništa loše — kazao je trudeći se da mu glas zvuči mirno. — Čak smo starome farmeru spasli život. Zato...

— Tu pesmu znam napamet! — presekao ga je Bedel grubo.

— Pustite me da dovršim! Mi ćemo sada napustiti grad bez problema. Doduše, žalosno je što u Mejsnu niko

nije siguran u svoj život... No, u jedno budite sigurni, šerife. Svima ću pričati kako sam ovde prošao i...

— Garantujem vam da nećete stići daleko! — odbrusio je Bedel, ljut što mora da podnosi da mu neko pretili oružjem. To je smatrao svojevrsnom uvredom i od kada je šerif, nikada nije bio u sličnoj situaciji.

— Nemate nikakvog razloga da nas pratite, mister! — dobacio je Benton. Doduše, i on sam se pitao kako je Jensen zamislio da se izvuku iz grada.

— Imam bar jedan dobar razlog — odvrati Bedel gnevno. — Pretili ste čuvaru zakona i držali mu revolver uperen u grudi!

— Zabluda, mister — dočeka ga Jensen s trijumfalnim sjajem u očima. — Pošto ne nosite zvezdu, mi nikako ne možemo znati da ste šerif, zar ne? Vi kršite zakon, jer ne možete bez povoda zadržavati dvojicu ljudi... Bolje reći, nemate prava da ih sprečite da krenu kuda su naimili!

Bedel se ugrize za usnu. Nažalost, sada je na praktičnom primeru shvatio kakve posledice može da izazove njegova odluka da ne nosi zvezdu.

— Lukavo smišljeno, nema šta — komentarisao je Holidej. — Ali, vi ste najobičniji zločinci i varalice.

— To tek treba da se dokaže.. — odbrusio je Banton, a onda se okrenuo prema Jensenu. — Sve mi se čini da ćemo odmah napustiti ovo proketo gnezdo.

— De, de... polako — upozorio ga je Jensen. — Jedan od nas ide po konje,

dok će se za to vreme drugi malo zabaviti sa ovom gospodom.

Bedel je jedva obuzdavao gnev. Lagano se okrenuo prema Doku, pokazao na Bantona i progundao:

– Nedavno ste rekli da ovog poznajete, mister?

Džordžijanac klimnu glavom.

– Da, poznajem ga.

Ubica iz Vajominga oseti kako mu se dlanovi znoje. Ispod oka je odmerio Doka i odgovorio trudeći se da mu glas zvuči ravnodušno.

– Ja vas nikada ranije nisam video, mister.

– To ti verujem – kazao je Dok mirno. – No, zato sam ja video tebe, a nekoliko minuta kasnije video sam i jednog mrtvaca.

Iskusni Jensen shvati da situacija ponovo postaje vruća.

– Jeste li povelili tog mrtvaca kao dokaz? Ili pak imate poternicu?

Ne, Holidej nije imao ni jedno ni drugo. Znao je da nema šanse bilo šta da dokaže, ali umešao se u razgovor samo da bi dobio u vremenu. Shvatao je da je šerif nemoćan, ali nije želao da dozvoli da ova dvojica opet umaknu sa njegovim novcem. To ni u kom slučaju!

Isto tako, bio je svestan da ova dvojica moraju da odgovaraju. Bili su podmukli zločinci koji su za sobom ostavljali leševe i koji su morali da odgovaraju za svoja zlodela... Zar da im dozvoli da pobegnu?

– Ja starog bankara Fenimora Fleša nisam mogao da ponesem pošto već

više od mesec dana leži na groblju – odvratio je Holidej mirno i okrenuo se prema šerifu. – Rok Sprins je siromašan gradić i tamo je život mnogo teži nego ovde, mister. Dakle, tamo postoji samo jedna banka i sav novac koji se nalazi u njenom trezoru opljačkao je ovaj čovek ovde – kazao je Džordžoijanac i pokazao rukom na Bantona.

Hank ga je slušao pomno isturene glave, nervozan, ali sa oružjem u rukama. Nije se plašio, to nikako. Jer, šta mu se tako naoružanom može dogoditi? Ipak, zapeo je oroz i u tišini se začuo rezak, metalni zvuk.

– Ovo će biti dosta! – povikao je Jensen prišavši stolu. Stao je ispred Bantona trudeći se da deluje što mirnije. – Ti idi po konje, drugar. Čekam te ovde.

– A šta će biti sa mojih dve hiljade dolara? – pitao je Banton,

– To ćemo u međuvremenu srediti. Bez brige.

Naravno, tako nešto je bilo mnogo lakše reći nego učiniti.

Što se Doka Holideja tiče, on je još uvek budno motrio obojicu bandita. Shvatio je da je krupni Jensen opasniji i da na njega mora obratiti veću pažnju. Ipak, nije mu promaklo da Banton za pojasom nosi revolver sa drškom od plemenitog drveta na kojoj su bili ugravirani inicijali K. T. Kada je on izašao, snagator je stao tako da i njega i šerifa drži na nišanu. U stvari, stao je iza šerifovih leđa; ako bi on

samo pokušao da se maši oružja, Bedel bi istog trenutka bio mrtav.

Kada su se vrata zatvorila za Bantom, Jensen je prišao šerifu i upro mu cev kolta u leđa.

– Tako, šerife, sada si moj. Zato reci ovom elegantnom lupežu da položi dolare na sto.

– To je ucena! – ciknu šerif u nemoćnom besu.

– Zabluda, mister. Ako ste vi zaista šerif u ovom gradu, onda biste morali da zatvorite ovu varalicu, a ne da mu dozvolite da slobodno juri unaokolo.

Holidej se okrete prema zločincu.

– Podsetiću te na ovo što si rekao kada za to dođe pravi trenutak...

Jensen se nasmeja.

– Nemam ništa protiv.

– A sada novac na sto!

U tom trenutku Džordžijancu nije prteostalo ništa drugo nego da poslušna naređenje. Bilo mu je žao što je dozvolio da stvari odu ovako daleko, ali bilo je prekasno da bilo šta preduzme.

Dok je prišao stolu i izvadio novac iz džepa; složio je novčanice na površinu prekrivenu zelenom čojom, a onda se lagano okrenuo.

– Nećeš ih dugo nositi sa sobom, razbojniče – dobacio je ledeno.

Sukar Jensen prasnu u smeh.

– To je moja briga, a ne vaša! A sada skidajte opasače, gospodo!

– Nećete umaći ni milju od grada... – gundao je šerif besno.

– Preći ćemo mi još mnoge milje, prijatelju – odvrati Jensen smešeći

se. – Ništa nam ne možete dokazati, gospodo. Doduše, jedna varalica nas je pištoljem naterala na igru u kojoj smo izgubili svoj novac. Mi smo taj novac uzeli nazad i to je sve – Ko bi nam za to zamerio?

Bedel je ćutao, zamišljeno posmatrajući Doka koji još uvek nije poslušao bandita i skinuo opasač. Uostalom, ni on sam nije učinio ono što je traženo.

– Rekao sam da skinete opasače! – ponovio je Jensen oštro. – Neka nikome ne pada na pamet ni da približi ruku dršci kolta!

Tek tada je Holidej otkopčao opasač ma koliko mu to teško palo. Niklovani revolver je zajedno sa pojasom sa treskom pao na drveni pod. Isto je učinio i Bedel, ljut i ogorčen zbog sopstvene nemoći.

– Ne mogu ništa da učinim... – progundao je. – Ni sada. Ni kada napuste grad...

– Shvatam vas – odvratio je Holidej shvatajući da mu šerif indirektno poručuje da jedino on, Džordžijanac, može da pokuša nešto sam.

Naravno, Bedelu je u međuvremenu postalo jasno da pred sobom ima dvojicu prevejanih razbojnika. U prvimah mu nije bilo jasno kakave veze sa njima ima ovaj stranac u elegantnom odelu. Čak su u isto vreme stigli u grad... stigli i izgleda već znali jedan za drugog. Kako je tako nešto moguće, pitao se...

No, sada je imao objašnjenje: ono što se desilo u Vajomingu, odnosno gore u Rok Springsu.

– Da li je tačno ono što ste maločas rekli za banku u Rok Sprinsu? – upitao je tiho.

– Da, tačno je.

– A nemam nikakvog dokaza. Ipak, vaš novac...

Holidej se osmehnu.

– Prepustite to meni, šerife. Ja ću ga vratiti, pa makar zbog toga morao da jašem do kraja života.

U međuvremenu se Banton vratio.

– Možemo da krenemo – dobacio je Jensen i pogledao u dvojicu razoružanih.

Hank Banton se iscerio.

– Svakako. Nego, hteo sam da pitam da li onaj crni ždrebac pripada ovom elegantnom gospodinu?

– Naravno.

– U redu. Njegovog konja vezao sam za svoje sedlo.

– Oh, pa to je krađa konja! – povikao je šerif ogorčeno. – Za tako nešto ćete visiti!

– A odakle vam ta pomisao? – upitao je Bnaton ironično. – Mi uopšte nemamo nameru da ukrademo konja! Kada izađemo iz grada pustićemo ga da slobodno trči kud ga noge nose. Tako ga opet možete uhvatiti.

Jensen se namršti.

– To je besmislica. Ako budu hteli da nas slede, mogu nabaviti i druge konje. Zato idi napolje i odveži ždrepa.

Hank je slegnuo ramenima i ponovo izašao napolje. Odvezao je Holidejevog konja, a onda mu je nešto sinulo. Izvadio je nož iz džepa, otvorio ga i počeo da seče kaiš sedla. Presekao ga je većim delom znajući da će na taj način sedlo veoma brzo spasti i zbaciti jahača.

Zatim se vratio u salun.

– Možemo da krenemo – rekao je, a onda ugledao oružje na zemlji.

– Šta je sa ovim? Nećemo im valjda ostaviti oružje?

– Ostavićemo, nego šta. Ako ga ponese, proglasiće to krađom! Onda će šerif da nas optuži, zar ne? – dodao je podrugljivo.

Ipak, banditi su napravili jednu veliku grešku i nisu ispraznili oružje koje su ostavili na podu...

Za to vreme, Banton je prošao pored Holideja i uputio se prema stolu na kome su ležali dolari. Strpao je pare u džepove zadovoljno se smeškajući, a onda uzeo bisage i lagano izvukao kolt.

– Cenim da sam ovoga puta ja imao fleš, mister – reko je obrativši se Doku.

– Treba sačekati i videti, amigo – odvratio je Holidej ne menjajući izraz lica.

– Ponesi i moje bisage i izađi napolje! – doviknu Jensen. – Ja ću još malo pripaziti na ovu dvojicu.

Banton ćutke, uze sve što je potrebno i sa revolverom u ruci krete prema vratima. Za to vreme, Jensen je ne trepćući motrio na dvojicu prijatelja i

udući unazad, korak po korak povlačio se prema vratima.

Džordžijancu su u pravom smislu goreli dlanovi. Mogao je da pusti bandite da odjašu i kasnije ih nađe i vrati svoj novac. No, nije mogao da dozvoli da ga nadmudre i ponize odnoseći mu plen ispred nosa.

– Bacite se ustranu! – doviknuo je Bedelu i već sledećeg časa dohvatio svoj opasač. Odmah zatim izvukao je kolt i opalio; zrno je pogodilo Bantonu u levo rame i odbacilo ga unazad. Istog časa bisage su mu kliznule niz ruku i sa treskom pale na pod.

Pogođeni razbojnik je zauriao kao ranjena zver. Odmah zatim Džordžijančev kolt se po drugi put oglasio i okrznuo Jensena po mišici. S obzirom da se nalazio na pragu, bandit je iskočio napolje, grčevito se trudeći da dođe do konja. To mu je ubrzo i uspelo...

Banton nije ni znao kako se našao napolju. Spasiti život i pobeći, bubnjalo mu je u mislima. Izaći napolje, što dalje od ovog opasnog stranca...

– Gde su bisage? – zauriao je Jensen.

Banton ga nije slušao; sa ranom koja ga je strahovito pekla bio je uplašen kao nikada u životu. Divljački je mamuznuo konja i u punom galopu proleteo kroz otvorena dvorišna vrata.

Jensen je psujući krenuo za njim. Uostalom, šta je drugo i mogao da učini? Da se vrati u salun...? Ne, ne... to bi bila čista ludost. Zato je položio

glavi na vrat životinje grabeći prašnjavom ulicom ka izlazu iz grada.

Bilo je tek sedam sati. Dan u malom gradu još nije ni počeo. Ulice su bile puste, kao uspavane na ranom jutarnjem suncu. I zato baš niko nije video dva jahača u bekstvu, dvojicu ljudi koji su punom parom grabili prema istoku.

Dok Holidej je skočio sa zemlje pritrčao otvorenim vratima. Protrčao je kroz dvorište, a onda pogledao niz uličicu. Mogao je da vidi samo oblak prašine koji je lebdeo u vazduhu.

Čuo je šerifa koji je izašao za njim.

– Vi imate vraški brzu ruku, mister – rekao je Bedel.

Dok ga je pogledao, slegnuo ramenima, a onda se polako vratio u salun. Sam je otišao iza šanka, uzeo bocu sa brendijem i natočio piće u čašu.

– I meni, molim, čašu – dobacio je Bedel žustro.

Holidej mu je natočio, a čuvar zakona je podigao bisage sa poda i stavio ih na šank. Kada je pogledao sadržinu i nehotice je ustuknuo.

– Prokletstvo! Ko bi ovo pomislio?! – prokomentarisao je zviznuvši. – Još nikada nisam video ovoliko dolara na jednom mestu. Hm... odakle bratiji toliki novac?

Holidej se gorko osmehnuo.

– Odakle? Pa, jedan deo je iz banke u Rok Springsu dok drugi verovatno pripada krčmaru.

– Grom i pakao! Ako je tačno to što kažete, moraću u poteru za razbojnicima!

– To nije baš tako jednostavno, mister. Možete li nešto da dokažete? Rok Springs je daleko, a Sančez je mrtav. Ne, nemojte se truditi, šerife...

– Oni su mi pretili oružjem...

– Ali nisu pucali – predočio mu je Dok. – Pucao sam ja.

– Da, ali... Šta ako se vrate? Očigledno je da se radi o prevejanim zločincima koji...

– Neće se vratiti.

Bedel uzdahnu i vrati novac u bisage.

– Malo je verovatno da će se tek tako odreći tolikog novca. Sada je jasno da se radi o ukradenim dolarima... A vi uzmite vaših dve hiljade dolara, mister.

– Ja ću svoj novac uzeti odande odakle treba da ga uzmem.

Bedel ga zaprepašćeno odmeri.

– Hoćete da kažete da ćete krenuti u poteru za dvojicom razbojnika?

– Svakako – odvrati Dok hladno.

Šerif slegnu ramenima i dalje u čudu posmatrajući čoveka pored sebe. Ko li je on uopšte, pitao se. Nikada do sada nije sreo nekoga ko do te mere prezire smrt, ko je tako neverovatno hladnokrvan. Taj čovek je rizikovao život da bi razbojnicima oteo plen, a sada neće da uzme svoj novac, smatrajući da se baš njegovih dve hiljade dolara nalazi u razbojnikovom džepu...

– Mogu li da znam ko ste vi, mister? – upitao je Bedel tiho.

– Džon Holidej – odvratio je Džordžijanac.

– Holidej? – ponovio je šerif zamišljeno.

Kockar podiže glavu i pogleda mršavka pravo u oči.

– Puno ime mi je Džon Henri Holidej, mada me obično zovu Dok Holidej, mister.

Bedel duboko izdahnu. Znači, to je bilo u pitanju. Setio se da je pre nekoliko nedelja u Grifinu slušao o čuvenom kockaru i neverovatnom strelcu. Da, to mora da je taj čovek. Toliko brz na Zapadu može da bude samo jedan...

– Jeste li nedavno bili u Fort Grifinu? – upitao je, tek da proveriti.

– Da, bio sam u Grifinu – odvratio je Dok preko volje.

Šerif oseti neku čudnu odbojnost. Nije znao zašto, ali prisustvo ovog čoveka činilo ga je strahovito nervoznim.

– Šta mislite da počnem sa ovim novcem, mister? – upitao je kako bi promenio temu. – Imate li neki predlog?

– Pišite u Rok Springs i oni će vas obavestiti koliko novca je ukradeno. Pretpostavljam da je ostatak Sančezov.

– A vi ste ubeđeni da su ga oni ubili?

– Naravno.

– Zbog čega ste tako sigurni?

– Ako pogledate sirotog krčmara videćete da mu se nalicu ocrtava užas, strah... On se uplašio i umro od šoka,

mister. Samrtni strah zaustavio mu je srce, u to nema sumnje.

Bedel pljesnu dlanom o dlan,

– Što mi to odmah niste rekli?

Džordžijanac je slegnuo ramenima i natočio još jedan brendi.

– Ni to ne bi mnogo koristilo – rekao je pošto je popio svoje piće. – Nema-
mo dokaza i to je ono najvažnije.

Mršavi šerif protrlja dlanom neobri-
janu bradu.

– U pravu ste, mister. Sve ovo je
tako zamršeno.

Dok je klimnuo glavom i ćutke se
popeo na sprat da uzme svoje stvari.
Kada se vratio, stao je pred Bedela i
pružio mu ruku.

– Ja sada odlazim, šerife.

Ovaj klimnu glavom i nasmeši se.

– U potpunosti vas razumem, mi-
ster. Mnogo sreće!

– Pretpostavljam da će mi biti po-
trebna. U svakom slučaju, hvala na
dobrim željama.

Dogodilo se posle tri milje. Kaiš
koji je držao sedlo naglo je pukao i
Dok Holidej je pao sa konja. Sva sre-
ća, nije se povredio: odmah je skočio
na noge i otresao prašinu sa odela.

– Prokletstvo, na ovu pomisao sam
i ja mogao da dođem... – promrsio je
kroz zube pregledajući kaiš. Nije mu
preostalo ništa drugo nego da pokuša
da popravi, odnosno priveže preseče-
no mesto. Sva sreća, imao je pomoć-
nog materijala i sve se veoma brzo za-

vršio. Posle pola časa pauze u senci
džinovskih kaktusa, nastavio je put.

Predeo istočno od grada bio je ra-
van, pust i prašnjav, sa džinovskim
kaktusima koji su „čuvali stražu” s
obe strane puta.

I baš iza jedne grupe kaktusa zau-
stavila su se dvojica bandita. Morali
su da stanu kako bi Banton previo
ranu. Bilo je bolno pošto mu je metak
probio kost: škrgućući zubima on je
ćutke podnosio Jensenovo previjanje
jer mu ništa drugo nije ni preostaja-
lo.

Pored toga, videli su da im se Džor-
džijanac približava.

– Šta sada? – jeknuo je Banton.

Jensen je pogledao niz drum između
kaktusa i kratko zaključio:

– Ništa ne brini, ja ću ga srediti.

Banton huknu.

– Na tvom mestu ne bih to pokuša-
vao.

Sukar Jensen je žmirnuo i natukao
šešir na čelo.

– Veliš da si mu presekao kaiš na
sedlu?

– Ne shvatam, zaista... Odavno bi
morao da leži u prašini.

– Možda je još u gradu primetio šta
si učinio i uspeo nekako da zakrpi
kaiš.

– Ne verujem. Ne bi imao dovoljno
vremena za to. Zato...

Baš u tom trenutku jahač je pao sa
konja. Uprkos bolovima, Banton je
počeo zlorado da se smeje.

– Šteta što prokletnik nije slomio
vrat... – gundao je gnevno.

– Koliko će mu vremena trebati da zakrpi kaiš? – upita Jensen nervozno.

– Pa... koliko se ja u to razumem, bar pola sata.

– Onda imamo pola sata da smislimo šta nam valja činiti.

– Ja predlažem da uhvatimo maglu – dobacio je Banton.

– A šta ako su naši dolari kod njega?

Pljačkaš banke je odmahnuo glavom.

– Ne, nema ih kod sebe. On nije od te vrste.

Tako nešto Jensen nije mogao da razume.

– Zar? Iskreno, teško mi je da priznam kako postoji čovek koji tek tako ostavlja gomilu novca.

– On ne pripada toj vrsti – ponovio je Hank Banton, iskreno uveren u ono što tvrdi. U istom trenutku obuzela ga je neka čudna slutnja. – Znaš li zašto je taj krenuo za nama u poteru? – dodao je. – Hoće da se dočepa svojih dve hiljade dolara.

– Onda mora da je pravi idiot. Ako su kod njega naše bisage, može mirne duše da se odrekne svojih dolara.

– Bisage nisu kod njega – ponovi Banton samouvereno. – Glavom garantujem da je tako – dodao je bandit koji zaista nije imao nameru da se sretne sa tim opasnim i za njega tajanstvenim strancem. – Što se mene tiče, ti ostani ako želiš. Ja svakako idem dalje.

Pa da, to bi ti i te kako odgovaralo, zaključio Jensen koji je imao još samo dvadeset dolara u džepu. Naime, sav ostali novac nalazio se u bisagama, pa je on po svaku cenu morao da se domogne onih dve hiljade dolara koji su bili kod Bantona.

– U redu, slažem se – pristao je. – Samo moramo skrenuti nekoliko milja prema jugu, jer će on nastaviti drumom.

Ćutke su se bacili u sedla i krenuli. Naravno, Dok ih nije video pošto je bio zauzet popravkom sedla. No, čak i da je gledao u tom pravcu ne bi video ništa od džinovskih kaktusa raspoređenih duž puta.

Baton Ruž je ležao na donjem toku reke Misisipi, najveće plovne reke u Sjedinjenim Državama. Ova moćna vodena pruga izvirala je gore kod jezera Itake i kotrljala se gotovo pet hiljada milja, snažna i zadivljujuća. Njen put se kod Baton Ruža gotovo završavao, naime, svega nekoliko milja dalje Velika reka se ulivala u Meksički zaliv.

Inače, Baton Ruž je bio zanimljiv, lep grad kome su temelje udarili francuski doseljenici. Različitost stanovništva i njihovih kultura i gužva velike luke davali su mu posebnu čar.

Bila je noć kada su se dva umorna jahača pojavila na glavnoj ulici koja se, ko zna zašto, zvala Vašingtonski skver i koja je bila popločana specijalno obrađenim kamenjem iz Montane.

Razbojnici su se zaustavili pred velikim salunom, bolje reći raskošnom

zgradom u kojoj se nalazio salun i nekoliko trgovina. Zgrada je bila vlasništvo Edgara Vajtmena, jednog od najbogatijih ljudi u celom gradu.

Jahači su umorno kliznuli iz sedla i vezali konje za uglačanu prečku.

– To nije za nas – rekao je Jensen, misleći prvenstveno na njihova pohabana odela.

– Imamo novca, a menu su san i odmor preko potrebni – odvratio je Banton pokazujući zavijenu ruku. – Osim toga, prešli smo veliki put i zaslužili smo pošten odmor.

Ušli su u salun i odmah bili premećeni. Kada su prišli šanku, sedokosi kelner ih je podozrivo odmerio.

– Dva dupla viskija! – dobaci Banton što je nadmenije mogao.

– Možete li da platite? – upitao je čovek hladno.

Banton se iscerio i iz džepa izvadio svežanj novčanica. Zatim je bacio na šank deset dolara i rekao:

– Nadam se da će ovo biti dovoljno.

Kelner zadovoljno klimnu glavom i natoči dve pune čaše.

– Izgleda da ste prevalili dalek put? – rekao je tek da nešto kaže.

– To se vaš ne tiče – odbrusio je Banton neljubazno.

U salunu je vladala tišina. Neki posetioci su se vratili kartama dok su drugi još uvek radoznalo posmatrali nove goste. Gore u vrhu šanka stajao je Antonio Zamora, treći čovek koga je sudbina dovela na put ove dvojice razbojnika.

I on je toga dana stigao u grad. Dug put od Jume do Arizone, a onda sve dovde, do Baton Ruža, bio je popločan razbojništvima. Poslednji poduhvat izveo je u Gensvilu i zamalo ga je koštao glave. Uspeo je da umakne poslednjim vozom, a što se novca tiče, ubistvo mu je donelo celih četrdeset dolara.

Zamora je, bar po spoljašnjosti, izgledao daleko bolje od dvojice razbojnika. Nosio je svetlosivo odelo, belu košulju i kravatu boje smaragda. Ipak, bez obzira na spoljašnji izgled, izraz lica mu je bio podjednako grub i surov tako da nije bilo dileme čime se bavi i ko je u stvari.

Još neko vreme je posmatrao pridošlice, a onda im prišao.

– Dodajte mi još jedan viski! – naredio je kelneru.

Jensen se polako okrenuo i odmerio ga od glave do pete. Osetio je neku čudnu bliskost i široko se osmehnuo.

Meksikanac je uzvratio osmehom.

Našli su se ne govoreći ništa, gotovo bez reči.

Nekoliko minuta kasnije sva trojica su sedela za stolom. Pošto su popili nekoliko čaša, Zamora ih upita:

– Planirate li ovde nešto posebno?

– Ništa naročito – odvratio je Jensen.

– Možda bismo mogli da smislimo neku akciju? – natuknuo je Zamora oprezno.

– A šta bi to moglo biti? – upitao je Banton podozrivo.

Zamora se osmehnuo.

– To tek moramo da smislimo.

Potrajalo je neko vreme dok Banton i Jensen nisu shvatili šta je Zamora rekao, a onda su sva trojica prsnili u smeh.

– Razumem! – kazao je Jensen. – I vama su ideje presahle, no ne mari. Nešto ćemo već smisliti!

Sukar Jensen je bio prvi koji se nečega setio.

– Nešto mi je sinulo – promrmljao je i okrenuo se prema Zamori. – Kada ste došli?

– Stigao sam danas, mada sam pre nekoliko godina već bio ovde – odvratio je Meksikanac.

– Dobro... Dakle, ako nameravamo da uradimo ono što sam smislio, ne bismo smeli da se često pojavljujemo zajedno – opomenuo ih je Jensen. – A sada slušajte. Ne treba ni da pitam da li znate da igrate poker. Možemo napraviti posao utroje...

Za nekoliko minuta bandit je izložio dvojici kompanjona veoma zanimljiv plan.

– Eto, to je to – kazao je. – Tako sam zamislio stvar. Samo da sve ide dobro, ortaci.

– Dobro će ići – dobacio je Zamora zadovoljno klimajući glavom. – Ideja mi se zaista dopada.

– To sam odavno smislio, ortak. Ali, bilo je teško naći dvojicu pravih partnera.

– Sada smo tu, a to je najvažnije – uzviknuo je Banton.

– Znam da ćemo uspeti – ponovio je Meksikanac. Sasvim sam siguran u to.

Bilo je to dole na velikoj reci. Sunce je upravo zalazilo i bojilo talase narandžasto zlatnim prelivima.

Na dugačkoj drvenoj kući nalazila su se dva naziva: „Keč salun” i „Dancing palas”. Iz ovog drugog dopirala je muzika i ženski smeh tako da je bilo jasno o kakvim poslovima se ovde radi. Kao i prvi lokal, i drugi je takođe, pripadao Edgaru Vajtmenu.

Salun je bio dupke pun; gusti oblaci dima lebdeli su nad glavama gostiju. Čuo se glasan žamor koga je pokatkad nadjačavala muzika ili pak grleni ženski smeh. U sporednoj prostoriji koja je od glavne bila odvojena staklenim vratima, igrao se poker. Svi stolovi su bili zauzeti, a atmosfera je bila prilično napeta.

Za stolom u uglu sedela su trojica razbojnika i upravo čerupala „masnog petla”, kako su zvali svoje žrtve. Inače, čovek se zvao Džek Kater i bio je vlasnik najveće trgovine u ulici Vašington.

Sada se ovaj šezdesetogodišnjak preznojavao od muke. Već je izgubio dve stotine dolara i nije bio voljan da nastavi igru.

– Gospodo, odvojio sam za igru koliko sama nameravao i sada je to izgubljeno. Mislím da ne bih mogao da nastavim – rekao je, uzeo nekoliko

dolarskih novčanica koje su ležale pred njim i izvukao novčanik iz kaputa.

To nije smeo da učini. Ovako su svi pogledali u novčanik od svetle goveđe kože pun banknota. Bila je čista slučajnost da je imao toliko novac kod sebe: pre nego što je došao ovano podigao je u banci pozamašnu svotu kako bi sutra rano ujutru liferantu iz Nju Orleansa mogao da plati za isporučenu robu.

Trojica razbojnika izmenjaše značajne poglede: toliko novac ih je mamiio kao magnet.

– Ni nama se više ne igra – odvratio je Sukar Jensen ljubazno se smešeci. – No, ne treba vi da snosite svu štetu, mister. Posle ovoga možemo zajedno popiti po čašicu.

Kater halapljivo obliznu usne. Po prirodi je bio škrt i zbog toga željan mnogih uživanja kojih se svesno lišavao. Zato je bio oduševljen predlogom da izgubljene dolare potroši sa ovom trojicom.

– To je prava stvar! – uzviknuo je oduševljeno. – Vi ste partneri po mom ukusu! – dodao je, ne razmišljajući šta se iza ovakvog poziva krije. Uostalom, trgovac koji je toliko poslovao sa ljudima trebao je malo bolje da osmotri svoje partnere. Da je to učinio, odmah bi video da se ispod lažne ljubaznosti kriju podrugljiva lupeška lica.

Ustali su od kockarkog stola i prešli u lokal. Čim su se našli u salunu, zapahnuo ih je vazduh pun dima,

ljudskih glasova i odsečni, pomalo nervozni klavirski zvuci.

Kelner im je odmah našao mesto tako da su, veselo ćaskajući, odmah seli za sto. Jensen je naručio bocu viskija i poveo razgovor trudeći se da trgovca što više odobrovolji, a u stvari svo vreme razmišljajući o njegovom novčaniku. Naime, palo mu je na pamet da Katera dobro napiju i kasnije ga opljačkaju u nekoj pustoj mračnoj ulici. No, to je bio suviše prost plan, a oni sami odmah bi postali osumnjičeni s obzirom da su sedeli i družili se sa Katerom na javnom mestu.

– Moram priznati da odlično igrate poker – dobacio je Kater ispijajući viski. – Hm.. verovatno nikada ne gubite...

Jensen i Banton se pogledaše. Obojica su pomislila na Fort Mejsn i kockara ledenoplavih očiju.

– Nije baš tako – odvratio je Jensen. – Nedavno smo naišli na nekog lupeža koji nas je očerupao kao niko do sada – izustio je jetko.

– Kako to? – zainteresovao se Kater.

Prevario nas je njegov izgled. Bio je obučen u elegantno odelu, belu košulju sa kravatom i... Jednom rečju, ličio je na nekog fićfirića i običnog poslovnog čoveka. Tek posle smo shvatili kakva je ajkula.

U tom trenutku u njihovu igru umešala se sudbina.

Naime, pored stola je prošla devojka anđeoske lepote koja je, uzimajući

u obzir posao kojim se bavila, izgledala zaista predivno. Rde kose i zelenih očiju, ličila je na egzotični cvet. Izvanredan utisak kvarila je preterano jaka šminka koja ovakvoj lepotici uopšte nije bila potrebna. Čuvši Jensenove reči, odmah je zastala dok su joj oči blesnule čudnim sjajem.

– Čudno – kazala je prilazeći stolu.
– A gde ste sreli tog gospodina?

Jensen je sumnjičavo odmeri, već zažalivši što je uopšte i pomenuo susret u Fort Mejsnu.

– A zašto pitaš, lepojko? – odvratio je oprezno. U stvari, pribojavao se da devojka možda poznaje zlokobnog neznanca, a to za njih ne bi bilo dobro.

Ali ni lepotica nije bila naivna. Odmah je shvatila s kim razgovara i pokušala da popravi stvar.

– Hm... nisam znala da takvi tipovi uopšte postoje... Bilo bi interesantno upoznati ga.

Jensen je slutio da devojka laže. Bio je siguran da ova crvenokosa lepotica poznaje revolveraša i da hoće o njemu nešto više da dozna. To mi sada nije najvažnije, zaključio je i jedva primetno se nasmešio. Naime, za tren oko je smislio plan kako da završe posao sa Katerom. Ova devojka odigraće u tom planu važnu ulogu, a da toga neće biti ni svesna. Dok ne bude kasno...

Razbojnik nije ni slutio koliko je u pravu. Ta devojka je bila Laura Higgins, zakleti Holidejev neprijatelj i osoba koja je trenutni smisao svog postojanja nalazila jedino u želji za osvetom. Izgubivši mu trag, odlučila

je da ga potraži tamo gde se on obično i kretao; u salunima i bordelima. To je bio jedan od razloga što je i sama postala salunska zabavljačica i devojka za provod višeg ranga. Drugi razlog je bio nedostatak novca; naime, otac joj je ostavio samo nekoliko stotina dolara koje je brzo potrošila. Zato je morala da pribegne nekom drugom načinu koji bi joj omogućio da lako dođe do novca; inače, muškaraca se gnušala i nije podnosila njihov dodir. To je vešto prikrivala smatrajući svoje trenutno „zanimanje” prolaznom nuždom, a snagu da sve izdrži davala joj je mržnja prema Holideju i neka luda nada da će, kada on nestane sa ovog sveta, sve biti kao što je bilo.

Naravno, tu se gadno varala. Svet oko nje, pa ni ona sama nikada više neće biti isti...

Iako nije znao koga ima pred sobom, Jensen je uhvatio Lauru za ruku i privukao je stolu.

– Evo jedne lepotice koja će nas zabaviti! – kazao je veselo.

Kater se istog trenutka uzvrpoljio. U stvari, Laurina pojava delovala je na njega kao grom.

– Oh... dobar dan! Kakva čast! Da li gospodica želi nešto da popije?

– Imamo viskija – dobacio je Banton.

Trgovac odmahnu rukom.

– Ali, dragi moj, jednoj ovakvoj dami ne nude se takva pića! Ovde je potreban šampanjac!

– Pa naravno – složio se Jensen i značajno pogledao svoje partnere.

Banton je jedva primetno slegnuo ramenima dok se Zamora kiselo osmehivao nervozno zatežući kravatu na koju nije bio navikao.

Laura Higinis se usiljeno osmehnula, otkrivajući pri tom sitne bore oko usana koje su njenom licu davale određenu grubost. Naime, za samo godinu dana mlada žena izgledala je bar pet godina starija i nekako umornija. Dani Tapeka, Abilejna, Sent Luisa bili su davno prošli i ona nije mogla da ih vrati.

Jensen je nastavio sa izvođenjem svog plana.

– Predlažem da sada ispijemo šampanjac, a onda pređemo na zabavu druge vrste... i na drugom mestu.

– Oh, hvala vam! Rado ću popiti šampanjac – rekla je Laura i zavodnički ih pogledala. – No, što se tiče drugog mesta... mislim da to ne bi išlo. Ja sam ovde...

Jensen je uhvati za mišicu i šapnu – Da li te interesuje da saznaš nešto više o kockaru u tamnom odelu?

Laura se neprimetno trgla i pogledala u Jensena. Ostala je uzdržana, ali u pogledu joj se mogla nazreti zainteresovanost. Nije bila sigurna šta Jensen hoće, pa je i dalje bila oprezna.

– Ne znam šta time mislite – kazala je.

– Pa kockar u tamnom odelu! Poznaješ ga? Interesuje li te gde je... je li tako?

Pošto je Laura i dalje ćutala, on je nastavio

– Ne zanima me kakve račune imaš sa njim, ali ću ti reći gde smo ga sreli ukoliko nam pomogneš da napravimo jednu šalu sa ovim našim prijateljem.

– Kakvu šalu?

– Nije važno. Pristaješ li na trampu ili ne?

– Otkud znam da je u pitanju baš čovek koji mene zanima?

– Sigurno je on; visok, elegantan, tamno odelo, bela košulja, kravata i... srebrni kolt u futroli.

– A on, kako on izgleda? Mislim lice i... sve ostalo?

– Vitak i crn, naglašene obrve i oči... sivoplave, stroge i hladne.

– To je on. Gde je?

– Eh, polako curo! Ja sam učinio prvi korak. Sada ti uradi ono što treba pa...

– Šta treba da uradim?

– Povedi ovog glupog vola njegovoj kući. Mi ćemo doći sa još tri devojke i napraviti zabavu. Ali, pazi, to ne saopštavaj nikome! Neka izgleda da idete samo vas dvoje!

Laura ćutke klimnu glavom.

– Dakle, šta je sa mojim predlogom?

– zapitao je Jensen i ponovo pogledao u Katera. – Zar ne bi bilo zgodno da negde provedemo ovu curu i još tri druge i da se zabavimo u pravom smislu reči – dodao je tiho.

– Naravno, ja sam za – dobacio je Kater. – Kako bi...

– Psst, tiše, ne moraju svi znati šta imamo na umu – prekinuo ga je Jensen. – Mi pazimo na svoj ugled.

Kater se obazre oko sebe i nastavi – Kako bi bilo da odemo do mene? Imam nekoliko flaša šampanjca koji nije nimalo lošiji od ovog ovde. Šta kažete na to?

– Dobra ideja – dobacio je Zamora odmeravajući devojku.

– Pa... ovo nije baš uobičajeno. No, kada su u pitanju ovakvi džentlmeni, onda se mora napraviti izuzetak – pristala je Laura i značajno pogledala u Jensena.

– U redu – složio se bandit, pošto se tobože malo dvoumio. – Pođite vas dvoje... – došapnuo je Kateru – a mi ćemo odmah za vama.

Trgovac je buknuo u licu i sa sjajem u očima pogledao u Lauru. Dopala mu se ideja da neko vreme bude sam sa devojkom koja ga je neodoljivo privlačila. Klimnuo je glavom na Jensenovo namigivanje, ustao i poveo devojku ka izlazu.

Bandit je sačekao da se malo udalje, a onda viknuo da ga ljudi koji su sedeli oko njega dobro čuju.

– Prijatan provod!

Ako su Kater i Laura čuli njegov povik, na to nisu reagovali. Leptir vrata na izlazu su se zanjihla i oni su nestali u noći.

– Bantone, pođi za njima da vidiš gde je trgovčeva kuća, a onda se odmah vrati da nam javiš – šapnuo je Jensen. – Zamora i ja ćemo za to vreme ostati ovde da nas ljudi dobro vide.

Banton je klimnuo glavom i neprijetno se iskrao na sporedan izlaz.

Žurio je da mu devojka i trgovac ne nestanu iz vida.

Za to vreme, Kater i Laura su hitali, svako sa svojim mislima. Trgovac je žurio želeći da što pre uzme lepoticu u zagrljaj, dok su njeni razlozi bili potpuno drugačiji. Želela je da brzo okonča ovu igru i sazna ono šta ju je interesovalo: gde se nalazi čovek koji je na onako neobičan način ušao u njen život, gde je Dok Holidej?

Za poslednjih godinu dana od očeve smrti u njenom životu bilo je mnogo muškaraca, ali nikada nijedan koga bi volela. Razlog nije bio taj što je kao devojka iz bordela morala da prima svakoga ko plati njenu ljubav, već i nešto drugo što je izgledalo neverovatno i što ju je do krajnosti zbunjivalo. Zapaljena mržnjom prema čoveku koji joj je ubio oca, ona je nastojala da ne zaboravi i uvek je pred očima imala Holidejev lik. U početku je svesno dočaravala sebi sliku tog elegantnog vitkog čoveka markantnog lica ledenoplavih očiju. No, kasnije je mnogo puta uhvatila sebe da potpuno nesvesno upoređuje tog čoveka otmenog držanja sa muškarcima koji su joj u međuvremenu prilazili. I što je bilo veoma čudno, uvek je to poređenje išlo u korist čoveka iz Džordžije, čak i onda kada je bila u društvu bogatijih i moćnijih ljudi nego što su to obični posetioци saluna. I uprkos njenim nastojanjima da održi, pa možda i ojača mržnju koju je gajila prema Holideju, ona je počela da ga gleda drugačijim očima i procenjuje drugim, pretežno

ženskim merilima. A mržnju koju je osećala počelo je da zamenjuje nešto što je sve više ličilo na poštovanja, možda čak i na divljenje. Pomalo se plašeci neželjenih posledica, ona je to osećanje suzbijala trudeći se da mržnja ostane jedina strast.

Tako su dve osobe potpuno različitih želja i ciljeva stigle do Katerove kuće koja se nalazila nedaleko od saluna. Bio je to veliki i lepo uređeni dom sa elegantnom dnevnom sobom nameštenom po najnovijoj modi. Trgovac je ponudio da sedne i odmah doneo hladan šampanjac. Bez reči je pristala da joj natoči i posle dve čaše osećala se mnogo bolje; sve slutnje, tegobe i sva razočarenja nestala su kao rukom odneta. Glasno uzdahnuvši, Laura shvati da s vremena na vreme ne bi bilo loše pružiti sebi malo olakšanja i zaborava.

No, to je trajalo vrlo kratko. Ohra-bren alkoholom, Kater joj je prišao i pokušao da je zagrli. U momentu se vrativši u stvarnost, Laura je dozvolila da joj Katerove ruke kliznu do struka, a onda se vešto izvila.

– Čekajte, mister! Zbog čega ste tako nestrpljivi?

– Vi ste božanstveni... – dahćući je šaputao trgovac. – Kada biste samo znali koliko vas želim...

– Strpite se malo – odvratila je Laura trudeći se da ostane mirna. – Sve je lepše kada se malo čezne... – dodala je, nadajući se da će uskoro doći i ostatak društva i da neće ni morati da se muči sa debelim trgovcem.

Događaji kao da su joj išli na ruku.

Ubrzo se čulo škripanje ulaznih vrata, bat koraka, ali ne i sitni odjek ženskih potpetica. Nije se čuo ni raskalašni ženski smeh karakterističan za lakomislene ili pripite zabavljačice. Ako su to bili lupeži iz bordela, gde su im devojke za zabavu?

Laura se ugrizla za usnu; nešto se nije uklapalo u dogovor sa snagatorom čije je lice bilo u ožiljcima.

Zato je promrmljala nešto kao izvinjenje i brzo izašla iz sobe. I tek što je zakoračila u slabo osvetljeno pred-soblje naletela je na Zamoru koji ju je snažno šćepao i pritisnuo joj usta rukom. Još ne shvatajući šta se događa, Laura je počela da se otima, ali ne dovoljno snažno. Ipak, zakačila je nogom stočić u uglu i oborila vazuu.

– Hej, šta tamo radiš, devojko? – povikao je već podnapiti trgovac. – Vрати se ovamo!

Pošto se Laura nije vratila niti mu bilo šta rekla, Kater je ustao i došao u pred-soblje kako bi video šta se dešava.

– Hej, šta to radiš? – povikao je ugledavši Zamoru sa devojkom. – Ona je moja! Rekli ste da ćete dovesti cure za vas.

– Da, rekli smo – odbrusio je Jensen pojavljujući se iza Zamore – ali smo promenili svoje mišljenje. Nije nam više do zabave.

– Nije? Onda nije trebalo da dolazite! Samo mi smetate!

– Ne brinite, odmah ćemo otići – odgovorio je Jensen, dajući mig Bantonu. – Čim obavimo jedan posao.

– Kakav posao... – počeo je Kater zbunjeno.

– Evo kakav – promrmljao je Banton zamahnuvši nožem.

Kater je ispružio ruku da se zaštiti, ali se Banton vešto izvio i zario mu nož u srce. Nesrećni trgovac se bez glasa srušio na pod.

Kolutajući očima od užasa, Laura Higinis je pokušala da se otme, ali su je Zamorine ruke čvrsto držale. No, tada im je prišao Banton, zgrabio devojku iz Zamorinih ruku i poput džaka je stavio na leđa i poneo prema spavaćoj sobi.

– Bićeš moja, htela ti to ili ne! – povikao je bacajući je na krevet.

– Ne, glupače, to sada ne dolazi u obzir! – dobacio je Jensen u čijoj ruci se zacrneo zapeti kolt. – Glava nam je sada važnija, zar ne?

Banton se premišljao. Iako obuzet strašću, slutio je da ne sme da se suprostavi Jensenu čije su ga oči hladno odmeravale.

– Plan je važniji od svega – rekao je mirno i dao znak Zamori. – Evo, ovde je novac. Hajde, odmah ga izbrojte.

– Oho, ho... – čuo se Meksikanac nešto kasnije.

– Koliko ima? – dobacio je Jensen žurno.

– Čitave tri hiljade!

– Nije loše, nije loše. Kada sastavimo sa onim iz Rok Springsa i podeľimo... Ali, ostavimo sada računicu!

Treba da aranžiramo još neke stvari – dodao je i pogledao Lauru koja je ustala i oplašeno gledala oko sebe. Naime, devojka je shvatila da nema nade za bekstvo i odmah pomislila na činjenicu da ovi banditi neće želiti žive svedoke.

– Nemojte, mister – promucala je obrativši se Jensenu, shvativši da je on ovde glavni. – Neću nikome reći, kunem se...

– Bez brige, devojko, život ti nije u opasnosti. Sukar Jensen ne ubija tako lepu i mladu ženu koja može da pruži još toliko uživanja...

Laura se nasmeši.

– Da, da, bila bi velika šteta. Eto, mogu posebno da se pobrimem za vas, mister...

– Zašto da ne? – odvratio je Jensen i u trenutku kada se devojka okrenula, izvadio revolver i snažno je udario drškom po glavi.

Ne uspevši ni da vrisne, Laura se bez glasa srušila na pod.

– Hej, šta si to uradio? – povikao je Banton.

– Ni ja ne razumem... – progundao je Zamora tiho. – Devojka je mogla...

– Rekao sam da su sada druge stvari daleko važnije! – presekao ga je Jensen. – I biće bolje da se posvetimo njima.

– Šta treba da radimo?

– Treba malo da doteramo scenu kako bi onaj koji prvi dođe imao jasnu predstavu šta se ovde desilo. Hajde, prenesite devojku u predsoblje blizu Katera!

Razbojnici su pošli da izvrše njegov nalog, a in sam je pogledao po oda-
ji i na zidu spazio nekoliko ukrasnih
drvenih palica. Tako nešto je baš i
tražio.

Zato je polako prišao zidu, uzeo jed-
nu palicu i stavio je Kateru u ruke.

— Kada ih neko nađe, izgledaće
kao da ga je ona ubila nožem, a on
je u samrtnom ropcu udario toljagom.
Ako se devojka osvesti pre zore i po-
begne, još uvek će u njegovoj ruci biti
taj štap, a na njenom licu čvoruga od
udara. Pošto su ih svi videli kada su
zajedno izašli, sumnja će obavezno
pasti na nju.

— Ali — umešao se Zamora — ona
može da optuži nas!

— Da, ali ko će joj verovati? I eto...
zbog svega je važno da se što pre vra-
timo u salun — rekao je Jensen.

Zamora klimnu glavom, a onda po-
novno skrete pogled.

— Ipak šteta — kazao je šapatom i
čežnjivo pogledao devojčino usnulo
lice.

* * *

Nije prošlo ni petnaest minuta, a
trojica razbojnika su ponovo stajala
za šankom u „Keč” salunu. Gotovo
niko nije primetio da su uopšte napu-
štali lokal.

Lauru Higin i trgovca Katera našli
su sledećeg jutra. U stvari, našla ih
je Sali, stara crnkinja koja je Kateru
održavala kuću. Prvo je ugledala de-
vojku koja je još uvek ležala bez sve-

sti, a odmah zatim i svog poslodavca
nedaleko od nje.

Naravno, nije se usudila da ih dodir-
ne, pa je vrišteći istrčala na ulicu.

Nekoliko minuta kasnije, šerif O
Brajen je već bio u kući bogatog tr-
govca. Prvo je prišao Kateru i odmah
ustanovio da je trgovac mrtav. Jedan
kratak dodir rukom bio mu je dovo-
ljan da zaključi kako devojčino srce
još kuca.

— Donesi mi viski! — naredio je ženi
koja je stajala iza njega i kršila ruke.

Posle nekoliko trenutaka čuvar za-
kona je pregledao Lauru, ali sem čvo-
ruga i posekotine od udara u glavu nije
mogao da utvrdi ništa drugo. Kasnije
je došao lekar koji je zaključio da je
udarac bio izuzetno jak i predložio da
Lauru prenesu u njegovu ordinaciju.

— Prokletstvo... nikako mi nije jasno
šta se ovde dogodilo... — mrmljao je
šerif, s pažnjom posmatrajući palicu
koju je Kater čvrsto držao u ruci.

— Izgleda da mu je ona zarila nož
u srce, a da ju je on u agoniji udario
palicom. Šta vi mislite, doktore?

— Tako izgleda, ali mi je neverovat-
no da je devojka imala toliko snage.
Jer, nož je zaista duboko zariven.

— Eh, doktore, ponekada je zaista
veoma čudno šta sve one mogu! Lič-
no mislim da je naziv slabiji pol čista
zabluda!

— Možda — odvrati doktor zamišlje-
no. — U svakom slučaju, moraćete da
pričekate sa saslušanjem.

– Ako vi tako kažete – huknu šerif. – Uh, samo mi je još ovako nešto trebalo!

Toga jutra, nakon što je leš trgovca Katera nađen u njegovoj kući, a Laura Higinis preneti u doktorovu ambulantu, trojica razbojnika su sedela za stolom u uglu saluna. Unutra je bilo dosta gostiju koji su glasno pričali tako da se razgovor banditske trojke nije čuo.

– Jesi li siguran da će sve ići onako kako si isplanirao? – upitao je Zamora Jensena.

Ovaj klimnu glavom.

– Biće vrlo opasno ako nas otkriju – dobaci Banton.

– Uostalom, ja sam bio za to da kid-nemo odavde.

Jensen ga preseče pogledom.

– I tako svima objavimo da smo mi to učinili! Gluposti! Niko nas nije video kada smo ušli i izašli iz njegove kuće, dok su devojku svi primetili, zar ne? S druge strane, niko nije ni zapazio da smo odsustvovali iz saluna nekih petnaestak minuta....

– To jeste, ali... crvenokosa će im reći. Trebalo je da je smaknemo!

Jensen se zlokobno osmehnu.

– Ma, hajde, molim te, ko će verovati jednoj salunskoj ženi? Nas smo trojica i njena reč protiv naše ne vredi ništa.

– Verovatno je tako,

– Naravno da jeste. A sada ostavimo crne misli! Treba se baciti na posao i naći novu žrtvu.

Sva trojica se glasno nasmejaše.

Sledeće žrtva razbojnika bio je Gerdi Bin, sredovečan čovek čija se kuća nalazila na kraju grada, a veliki vrt u produžetku dvorišta pružao se sve do obale Misisipija. Bio je to divno uređen vrt pun cveća, sa velikom grmom jasmína pored klupe. Uvek kada je bilo lepo vreme Bin je sedeo na toj klupu, pušio i posmatrao talase velike reke koji su se užurbano valjali ka moru.

Gerdi Bin je bio miran čovek koji je pored baštovanstva strahovito voleo da igra poker. Ta strast ga je skoro koštala života.

Toga dana Bin je sedeo za kockarskim stolom u Vajtmenovom salunu. Našao je tri partnera koji su mu se dopali: Zamoru, Jensena i Bantona.

Naime, ta trojica su imala hrabrosti da igraju u visoke uloge što je Binu odgovaralo. Posle prvih deljenja, već je zaradio stotinak dolara i zadovoljno se smeškao.

– Hoćemo li da nastavimo? – pitao je partnere.

– Pa... mislim da hoćemo – odvratio je Zamora glumeći neodlučnost. – Izgleda da vam je danas srećan dan, mister.

Bin se osmehnu i zadovoljno klimnu glavom.

– Da, izgleda da je tako. U tom slučaju, nikako ne treba prestajati sa igrom.

Nastavili su i sreća je ubrzo preomenula stranu. Posle nekoliko partija Gerdi Bin je je ostao bez ijednog dolara. Kod poslednjeg deljenja malog čoveka je oblio hladan znoj. Ipak, uspeo je da otrpi gubitak i ostane miran.

– Potpisaću vam priznanicu – rekao je. – Nemam gotovine kod sebe, ali ne brinite. Novac mi je u banci... Evo sve sam napisao – rekao je dajući Zamori priznanicu na pet stotina dolara.

– Vi najbolje znate da li ovaj papir ima pokriće – odvratio je Meksikanac kao usput. – Na žalost, banke nisu otvorene da proverimo.

– Ali, verujte mi! – dobaci Bin zbunjeno.

Pošto ga je Jensen prostrelio pogledom, bandit pokuša da se ispravi.

– No, zašto da od toga pravimo pitanje, mister? Verovatno ćete brzo povratiti svoj novac, pa odlazak u banku neće ni biti potreban. Tako je to u igri, zar ne? A svi mi koji igramo znamo koliko je sreća promenljiva.

To je delovalo na Binovo samopouzdanje i igra je nastavljena.

Uskoro je uz ovu priznanicu stigla i druga, treća, četvrta... Nastavilo se tako sve dok se sunce nije pojavilo na istoku i prvim sjajnim zracima provirilo kroz zamućena okna saluna.

Za zelenim stolom sedela su još samo njih četvorica. Gosti su odavno otišli, a kelner je zaspao negde pred jutro.

Bin je bio uznemiren i bled kao kreč. Glasno je uzdahnio i bacio karte na sto.

– Ne mogu dalje, nemam više gotovog novca ni u kući, ni u banci! Ni centa! Sve sam prokockao, gospodo!

Banditi su pokušali da izgledaju skrušeno, ali to im je teško polazilo za rukom.

– Vi danas samo niste imali sreće – kazao je Zamora ljubazno. – No, mi smo uvek spremni da vam pružimo revanš.

Bin je bio očajan. Te noći je izgubio sve što je imao, sve za šta je radio ceo svoj život. Sada je već bio u godinama i niko ga neće primiti na posao. Nije znao šta da radi i kuda da krene...

Umorno je ustao od stola.

– Za mene nema revanša, gospodo. Ja sam gotov – dodao je i lagano pošao prena vratimna. Leđa su mu bila povijena, ramena oborena, a korak težak kao olovo.

Tako su obično išli ljudi kojima se ugasila i poslednja nada.

Kada su se vrata za čovekom zatvorila, banditi prasnuše u smeh.

– To se zove lov! – povikao je Banton. – No, hoćemo dobiti novac?

– Ubeđen sam da hoćemo – odvrati Zamora. – Stari mi izgleda kao čovek od reči.

Tu je bio u pravu. Iako shrhan, Gerdi Bin je otišao pravo u banku, podigao sav novac i doneo ga razbojnicima. U skladu sa uverenjem i shvatanjima poštenog čoveka, to više i nije bio

njegov novac pošto ga je u toku noći izgubio do poslednjeg centa.

– Nije bilo tako hitno, mister Bin – primetio je Jensen na čijem se licu moglo pročitati zadovoljstvo.

– Ono što treba da bude učinjeno, mora se uraditi odmah – procedio je čovek, stavio pare na sto i izašao bez reči.

Kući je došao imajući samo jednu misao na pameti.

„Moram to učiniti, moram to učiniti...“, mrmljao je sebi u bradu i stojeći pored ormana. Zatim je otvorio jednu fioku i iz nje izvukao revolver sa dugom cevi. Stavio je oružje u unutrašnji džep kaputa i izašao napolje kroz dvorišna vrata. Dole, na obali reke, još jednom je seo na klupu pored grma jasmína. Sa uzdahom je pogledao u reku koja je, kao i uvek, predano žurila prema moru.

Nervozno je ustao sa klupe.

– Ne, ne ovde... – promrmljao je. – Ovde sam imao svoje najlepše trenutke.. Ne bih hteo da ih pokvarim ovim groznim činom...

Lagano je krenuo duž obale i hodao sve dok mu kuće nisu nestale sa vida.

Tek onda je seo na obalu, držeći u desnoj ruci stari revolver. Bio je otkočen.

* * *

Dok Holidej je pratio tragove razbojnika polako i bez muke. To mu nije bilo teško pošto su dvojica zločinaca

svuda padala u oči. Naročito je bio upadljiv onaj sa povređenom rukom, Hank Banton.

Džordžijanac je stigao do obala Misisipija baš onog jutra kada je Bin doneo razbojnicima pare koje je izgubio na kartama. Jahao je prema gradu držeći se hlada velikog drveća što je raslo uz obalu. Poznavao je Baton Ruž od ranije i znao da mu je do grada ostalo svega nekoliko milja.

U jednom trenutku ugledao je čoveka na obali. U prvi mah mu ništa nije bilo neobično, ali onda... Zaustavio se iza žbuna i još jednom ga osmotrio; pa da, stari nije imao ni konja ni šešir na glavi, iako je sunce nemilosrdno pržilo.

Bio je to nesrećni Bin, čovek koga su opelješila trojica lupeža i koji se spremio da tu, na obali, sam sebi okonča život. Zato je lagano podigao revolver i naslonio cev na čelo.

– Ono što treba da bude učinjeno... neka bude učinjeno odmah... – progundao je tiho, spreman da povuče obarač.

Prodoran pucanj razbio je tišinu sunčanoj jutro. Čoveku je revolver izleteo iz ruke, onda u polukrugu kratko leteo kroz vazduh i najzad pljusnuo u vodu.

Gerdi Bin nije znao šta se dogodilo. Mislio je da upravo umire. Zatim je izgubio svest i klonuo. Kada se ponovo osvestio, čuo je nečiji glas.

– Nadam se da vas nisam povredio.

Bin je otvorio oči i ugledao ozbiljno, lepo muško lice.

– Ko ste vi?

– Čovek koji vas je verovatno sprečio da počinite ludost.

Bin se ispravio i obrisao hladan znoj sa čela.

– Nije trebalo da to činite, mister. Dovoljno mi je teško palo da se odlučim na taj korak, a sada moram još jednom da prođem kroz sve to.

Dok uze flašu viskija iz bisaga i čutke mu je pruži.

– Popijte malo!

Čovek je poslušno potegao iz flaše i tek onda malo bolje osmotrio Holi-deja.

– Kako ste došli ovamo? I to baš u ovom trenutku?

– Slučajno – odvrati Dok kratko.

– Tako znači? Eh, pošto ste me otrgli od smrti imate prava da znate šta me je dovde dovelo – rekao je i u nekoliko rečenica ispričao strancu šta mu se desilo sinoć i u toku noći.

– Kako izgledaju ta trojica sa kojima ste igrali?

– Ti tipovi? Eh, čekajte da se setim. Jedan je imao zavijenu ruku, dok je lice drugog svo u ožiljcima.

– Tako dakle? Više mi nije ni potrebno, stari.

– Poznajete ih?

– Tako bi se moglo reći. A sada me slušajte, to su razbojnici i ubice koji su odavno trebali da završe na vešalima. Zbog njih se nije vredno ubijati...

Gerdi Bin proguta knedlu.

– Vi, dakle, mislite da sam bio prevaren?

– Ne da mislim, nego znam. Čudi me da tako nešto i sami niste primetili.

Bledo Binovo lice za tren se zacrvenelo, a oči radosno zasvetlele. Bio je to tračak nade...

– Oh, sto mu gromova! Otići ću do njih i sve im sasuti u lice!

Dok se vinu u sedlo.

– Bolje se toga okanite, mister. Ako hoćete da me poslušate, vratite se kući i neko vreme ne izlazite na ulicu. U stvari, ne idite nigde dok vam ja ne kažem. To će biti mnogo korisnije.

– A moj novac? – promuca čovek drhtavim glasom. – Kako... kako ću živeti bez ušteđevine? Zna... nemam više ništa...

– To prepustite meni, mister. S tim momcima ionako imam da sredim neke račune. Nešto dolara manje ili više ne menje stvar – dodao je, izvadio nekoliko novčanica i dao ih starcu.

Ne rekavši više ništa, kratko je zamuznuo konja i odjahao.

Bin je još dugo gledao za njim pitajući se da li mu se sve ovo stvarno događa i da li je u pitanju neobičan san....

Bantonovo lice bilo je izobličeno od straha, a čelo orošeno znojem. Kada je uleteo u sobu njegove sitne tamne oči bile su razrogačene od straha.

– On je u gradu! – povikao je zadihano.

Sukar Jensen ga prezrivo odmeri.

No, uplašeni razbojnik je prišao prozoru.

– Hodite ovamo! Možete i sami videti! Evo...

Jensen je prišao prozoru i pogledao dole.

– Prokletstvo, pa to nije moguće! Jahali smo kao podivljali! Kako li nam je samo našao tragove?

– On je... ne znam da li je uopšte čovek... – promucalo je Banton.

I Zamora je prišao prozoru.

– O čemu uopšte govorite?

Jensen pokaza na jahača koji je upravo silazio s konja.

– Ko je taj? – pitao je Meksikanac.

– Kad bismo samo znali! – progundao Jensen. – Gonio je Bantona... Puškarali smo s njim u Mejsnu.

– I sada vam je za petama?

– Izgleda da je tako. Voleo bih da znam kako mu je uspelo.

Hank Banton udari pesnicom u okvir prozora.

– To je sada sasvim svejedno! Važno je jedino da taj prokletnik upravo ulazi u salun, a mi smo ovde... kao ovce...

Meksikanac izvuče kolt iz futrole i nežno ga odmeri.

– Pa u čemu je stvar? Izgleda da sa ovim stvarčicama niste baš vešti?

Jensen je natočio viski i ispio čašu u jednom dahu.

– Do nedavno sam mislio da sam veoma spretan, amigo. Sve dok nisam sreo tog tipa...

Zamora odmahnu rukom.

– Nema potrebe za brigu. Evo, ja još nisam sreo nekoga ko poteže brže od mene.

– I ja sam bio ubeđen u nešto slično sve dok se nije pojavio on... – rekao je Banton. – Evo Jensena, neka potvrdi!

– Dobro, de, nećemo sada naklapati o tome! Bolje da se dogovorimo šta da činimo!

– Da nestanemo odavde! – predložio je Banton.

– Prokletstvo, pa ti bi stalno bežao! – obrecnuo se Jensen. – Šta smo u Mejsnu imali od toga? Sav naš novac je otišao dođavola i smem se kladiti da je u njegovim bisagama.

– Idite dole i pitajte ga – dobaci Zamora podrugljivo.

– Pa dobro... Istina je da ne možemo tako dalje – složio se Banton.

– Ja imam jak razlog da mu prosviram metak kroz rebra. Konačno, ranio me je u ruku. Samo, treba voditi računa da je opasan kao divlja puma. Ili ćemo nestati, ili ga likvidirati!

Iznenada je neko zakucao na vrata. Sva trojica su se trgla i izmenjala zabrinute poglede. Zamora je izvukao kolt.

– Hajde, momci, potežite oružje. Šta on može protiv tri revolvera?

Jensen klimnu glavom, izvuče kolt i uperi cev na vrata.

Banton je preko volje učinio isto. Uopšte se nije slagao sa ovim, ali nije imao izbora.

– Slobodno! – doviknuo je Zamora.

Sva trojica su s pažnjom posmatrala kvaku na vratima koja se lagano

spuštala. Onda su se vrata otvorila i oni na pragu ugledaše čoveka u beloj kelnerskoj bluzi. Bio je to simpatični Kabot.

– Oh... gospodo...! Šta... šta ovo treba da znači? – promućao je.

Zamora se kiselo osmehnuo.

– Uđi unutra i zatvori vrata.

Kabot oklevajući uđe, zatvori vrata za sobom, a zatim ponovo podiže ruke.

– Spuštaj te šape! – naredi Meksikanac i vrati oružje u futrolu..

I ostala dvojica sledila su njegov primer.

– Ja... ja vam ništa nisam učinio... – mrmljao je Kabot.

– Zašto sada ovo?

– To je bila samo jedna mala šala – dobaci Meksikanac cereći se.

– A šta ti hoćeš? – upita Jensen kelnera.

– Ja? Oh, da, hteo sam o nečemu da vas obavestim...

– A to bi bilo?

– U salunu je jedan gost koji kaže da je vaš stari prijatelj. Predložio je da odigrate partiju pokera.

Banton i Jensen se zbunjeno zgledaše. Dobro su znali ko je „stari” prijatelj.

– U redu, možeš da ideš! – naredi Zamora kelneru.

Čovek pođe prema vratima, a onda ponovo zastade.

– Da, rekao je da vam duguje revanš. Šta da mu prenesem?

– Neka mu bude! – odbrusi Jensen i lupi rukom o sto. – Kaži da pristajemo!

Kabot bez reči šmugnu napolje.

Posle doručka Džordžijanac je naručio brendi.

– Izgleda da gospoda oklevaju – prokomentarisao je i još jednom pogledao na sat.

Krčmar pogleda prema stepenicama i dobaci mu poverljivim glasom

– Sklanjajte se od tih momaka, mister. Ja dobro poznajem ljude i tvrdim da su sva trojica razbojnici.

– Znam – odvrati Holidej mirno.

– Šta? Pa ništa mi niste pominjali? Zar je to važno?

– Naravno. To su najgori od najgorih, a vi baš sa njima hoćete da igrate poker?

– Da, baš sa njima.

Čovek podiže kecelju i njome obrisao znoj sa lica.

– Ako ste baš naumili, onda nemam šta da dodam. Samo, ne bih voleo da bude kao nekada.

– A kako je nekada bilo?

– Loše, vrlo loše. Pucnjava i obračuni svakoga dana. I tek što se malo smirilo, počinje iznova. I uvek na isti način; sumnje i prebacivanja, a onda neko ode bogu na istinu. Eto, danas nose na groblje Džeka Katera. Prošle noći je dobio nož u srce.

– To je zbilja nezgodno.

Kabot žmirnu i ispitivački odmeri stranca. Tek sada je bio svestan hladnoće koja je izbijala iz tog tvrdog lica. Onda je oborio pogled i oči su ostale prikovane za niklovani kolt.

– Ko ste vi, mister? – upitao je zbunjeno.

U krajevima očiju slavnog Džordžijanca zaigrao je jedva primetan osmeh.

– Ko sam ja? – ponovio je. – To nije tako lako objasniti. U svakom slučaju, ja sam čovek koji bi hteo da odigra partiju pokera. To je za sada dovoljno.

– Vi se vraški oštro šalite, mister.

– Ne šalim se. Nego, radije mi natočite još jedan brendi – predložio je Dok uz ljubazan osmeh.

Ovaj je natočio i nastavio da priča o Kateru.

– Jeste da je bio derikoža, ali takav kraj sigurno nije zaslužio. Hm... prokleta i neprijatna stvar dobiti nož u grudi! Kažu da je to učinila žena...

Dok pripali cigaru.

– Kada se to dogodilo?

– Prošle noći. Koliko sam čuo, Kater je sa onom trojicom igrao poker...

– Baš sa njima?

– Da.

Prokletstvo, pomisli Holifdej. Ti mangupi baš nisu birali žrtve! Izgleda da je jedino važno bilo dokopati se novca... Pa zar ovde nema šerifa koji bi mogao da im stane na put? Zar banda nekažnjeno da hara gde god se pojavi? Što je još gore, izgleda da se

onoj dvojici koju je znao pridružio još jedan?

S druge strane, šta se sve to njega tiče? Čemu bi koristilo da sada ode kod gradskog šerifa? Da, da, pokušaće da vrati svoj novac i to je sve.

– I kažete da je tog Katera ubila neka žena? – upitao je tek da nešto kaže.

– Da, da... U pitanju je osoba koja radi u jednom velikom salunu na reci. Ponekad dolazi i ovamo, ali vrlo retko. Mlada je, lepa i crvenokosa. Mislim da se zove Laura Diggins. Diggins ili Higgins, tako nešto.

Dok se neprimetno trže.

– Gde je ona sada? – upitao je trudeći se da zvuči nezainteresovano.

– Ne znam tačno. Mislim da je još kod doktora u ambulanti. Ozbiljno je povređena.

– Zaista? Kako je povređena? Pa maločas ste rekli da je ona ubica! Šta se tamo desilo?

– Ko bi to znao? Možda su se potukli pa ona njega udarila nožem, a sama zaradila žestok udarac. Znaite kakve su te salunske „dame“, spremne na sve!

Laura Higgins! Ona salunska „dama“!

Mračni dani Abilejna ponovo su se vratili u Holidejevo sećanje. Mali salun, kockarski sto, čovek sa povezom preko oka i ridokosa devojkica lepog, skoro anđeoskog lica. Sada je ta devojkica bila „dama“ iz bordela!!

Zar su im se putevi ponovo ukrstili?

Dok kratko huknu, i izvadi sat iz džepa. Bilo je skoro deset.

– Onoj gospodi se izgleda ne žuri – prokomentarisao je mirno.

Čovek za šankom se namršti.

– A vi ste prilično nestrpljivi. Kao da vam je dosta života...

U salunu je vladala tišina.

Džordžijanac je nepomično sedeo na svom mestu dok je Kabot brisao blistavo čist i uglačan šank.

Posle nekog vremena odjeknuli su koraci

Dolazili su!

Prvi je ušao Meksikanac, za njim Jensen, a na sigurnom odstojanju Hank Banton. Kada je ugledao stranca za šankom učinilo mu se da neka nevidljiva ruka davi.

Ni Jensenu nije bilo svejedno. Sada, pošto je ponovo susreo taj neprijatni pogled, setio se Fort Mejsna i činjenice da je čovek pred njim bio brz kao munja.

Samo je Zamora ostao miran. Zastao je na poslednjem stepeniku i zadenuo prst za opasač.

– Hej, krčmaru, gde je ta ptičica koja hoće da se oslobodi svog novca? – upitao je podrugljivo.

Umesto odgovora, Dok se okrenuo i odmerio ih hladnim, prezrivim pogledom.

– Dugo je trajalo, gospodo.

Meksikanac se odjednom uozbilji.

– Šta je to dugo trajalo? – dobacio je pretećim tonom.

– Sa vama nemam ništa – odbrusio mu je Dok.

– Ali ja imam sa vama – uzvratio je Meksikanac.

– Bilo bi bolje da se držite po strani, mister! – upozorio ga je Dok.

– A meni se čini da ste vi veoma samouvereni i drski!

– Sa nametljivcima sam takav.

– Ja sam mislio da ćemo da igramo poker – dobaci Jensen mnogo mirnije.

– Upravo to ćemo i da uradimo – odvrati Holidej i pride stolu.

I ostali uradiše to isto.

Konobar im je doneo flašu i četiri čaše.

Zamora je otvorio i ispi čašu u jednom dahu.

– Možemo da krenemo, momci. Pokazaćemo ovom kicošu šta znamo!

Dok preču ovo izazivanje. Naravno, njemu je odavno bilo jasno da ova trojica zajedno varaju u igri. Nešto slično već je doživljavao i znao je kako tome da se suprotstavi.

U toku prvih nekoliko deljenja jedva da je izmenjana po koja reč.

Uglavnom je gubio Banton, možda manje zbog toga što je lošije igrao, a daleko više jer je bio nervozan. Njegov pogled stalno je skretao prema mirnom, ukočenom Holidejevom licu.

Jensen je najmanje gubio, ali je zato Zamora prolazio dosta loše. Raspoloženje na početku smenila je ljutnja i zlovolja prema partnerima pošto je

mislio da su oni krivi za njegovu lošu sreću. Konačno, sve do današnjeg dana imali su dosta uspeha.

Ali, pred pronicljivošću i kockarskom veštinom Džordžijanca sve je počelo da se ruši. Što su duže igrali, Dok je sve bolje uspevao da prozre trikove kojima su se služili.

– Ne igrate loše, gospodo – dobacio je ironično, pošto je ponovo dobio jedno deljenje.

Zamora ga je pogledao u oči, ali je sasvim nesvesno brzo sklonio pogled.

– List sreće će se već okrenuti, mister i vi ćete ostati kao iscedeni limun.

– Limun je prilično kiseo.

Meksikanac nije ništa rekao, samo se namršti.

Sada je Sukar Jensen gubio velike sume.

– Više nemam novca – dobacio je bandit u jednom trenutku. – Sve sam izgubio.

Holidej je upravo hteo da mu odgovori kada se umešao Zamora.

– Ovde se igra i to sve dotle dok ne vratimo svoj novac!

Jesen se razgnevio:

– Meni niko ne određuje dokle ću igrati! – dobacio je preko stola.

– Zajedno smo počeli zajedno ćemo i završiti! – presekao ga je Meksikanac i nastavio da deli karte.

Jensen je popustio. Možda je ovaj tamnopusi u pravu, mislio je. Možda će im se sreća konačno osmehnuti...

Ali to se nije desilo. Gubili su skoro u svakom deljenju.

U međuvremenu je nekoliko gostiju koji su stajali kod šanka prišlo stolu i počelo da posmatra igru. Međutim, nervozni Zamora se izderao na njih, pa su uplašeno ustuknuli.

– Hej, šta je ovome? – zapitao se jedan od ljudi. – Otkad ne sme da se posmatra igra? Hm... mislim da ću otići po šerifa.

– Nije loša ideja – primetio je Holidej.

Maeksikanac se namršti.

– Postajete neprijatni, amigo. Nama šerif nije potreban.

– Mislim da bi bilo najbolje da nastavimo igru – umešao se Banton koji se bojavao rasprave i puškaranja.

– Da, da, to bi bilo najbolje – složio se Jensen.

Igrali su još pun sat. Onda je Holidej prekinuo igru, pokupio novčanice i prebrojao ih.

– Dve hiljade... – prtomrmljao je i pogledao u Bantona.. – Što se nas dvojice tiče mi smo kvit! Vi se sami razračunajte između sebe kako vam je volja!

Razbojnici su ćutali. Bilo je to opasno, preteće ćutanje ali ono nije zaplašilo takvog čoveka kakav je bio Dok Holidej. Posmatrao je svu trojicu i lagano pijuckao brendi.

Zamora se jedva uzdržavao.

– Znači li to da nam nećete pružiti šansu za revanš, mister? – upitao je besno.

Holidej slegnu ramenima.

– Pa ovo je već bio revanš. Uostalom, mnogo lakše je pružiti revanš ako čovek dobije na kartama nego ako dobije nož u leđa.

Bantonovo lice bilo je bledo, dok je Jensen dobio napad kašlja. Što se Meksikanca tiče, on je zinuo od iznenađenja, čudno opuštivši donju usnu.

Sva trojica su osećala da iz čoveka preko puta izbija nešto opasno, čudno...

I kako je on mogao da zna šta se u gradu dešava? Pa stigao je tek nedavno! Doduše, mogao je krčmar nešto da mu ispriča, ali kako da se to ubistvo dovede sa njima u vezu?

– Sreća je zaista varljiva, draga gospodo. Ja, na primer, znam jednog čoveka koji je juče igrao protiv trojice veličanstvenih pokeraša i izgubio sve. Doduše, to i nije nešto čudno kada ja danas takođe zarađujem ceo imetak – kazao je i pritom pokazao na gomilu dolara pred sobom. – Inače, taj se zvao Bin.

Razbojnici su sada zaista ostali bez daha.

Ovaj đavo je sve znao, razmišljao je Banton grozničavo. Da li je moguće da je svuda bio prisutan? U Vajomingu, Teksasu, pa sada i ovde, u Baton Ružu...

Za to vreme Dok je uživao u njihovoj zbunjenosti.

– Kada malo bolje razmislim, možda bismo i mogli da nastavimo – dodao je odbijajući dim. – Šta kažete?

– Prihvatamo! – povikao je Zamora nestrpljivo. Naime, hteo je da još jed-

nom pokuša. Ako ništa drugo, dobiće u vremenu i smisliti način na koji će likvidirati ovog vraškog stranca.

I tako su nastavili igru.

Holidej nije morao mnogo da se trudi. Prozreo je sve trikove i na pravi način iskoristio smušenost sve trojice.

Jer, bilo je tako očigledno da razmišljaju o nečem drugom.

Kada je igra prestala, imali su samo nekoliko dolara u džepu. Prokockali su sve, uključujući i ono što su uzeli simpatičnom Binu.

Bio je to početak njihovog kraja.

– Sada mi je dosta, mister – dobacio je Zamora u jednom trenutku.

– Meni takođe – složio se Holidej posmatrajući gomilu novca pred sobom.

– Ovde se nije igralo pošteno! – povikao je Meksikanac i ustao.

Dok Holidej kratko uzdahnu. Osećao je da se opet bliži ono od čega je bežao. Avet smrti uvek je bila negde oko njega i sada se njena tamna senka preteći nadvila nad salun. Kao u transu, čuo je sebe kako govori:

– To sam i ja hteo da kažem. Čini mi se da je neko varao, ali je sve bilo veoma providno. Naučite to bolje, gospodo, ili se pak nemojte petljati u ono što ne znate – kazao je ustajući i ne skidajući pogled sa Zamore.

– To je uvreda! – povikao je Meksikanac i odstupio korak nazad da bi imao bolji pregled. Jensen mu je

prišao, ali umesto da stane naspram Holideja, spustio je šaku Zamori na ruku.

– Čekaj. Mi smo izazvani i mi biramo vreme i mesto obračuna. Dakle, neka bude kada mi hoćemo i na mestu koje sami odaberemo. A dotle neka se mister kicoš hladi od straha...

– Samo izvolite – odvratio je Holidej hladno i stavivši novac u džepove, prišao šanku.

– Gde stanuje mister Bin? – upitao je krčmara.

– Na kraju ulice, u lepoj kući sa vrtom. Često sedi na jednoj klupi i posmatra reku.

Džordžijanac je klimnuo glavom i bez reči izašao napolje.

Razbojnici su sačekali pola minuta, a onda pošli za njim. Na Jensenov znak zastali su dvadesetak metara dalje, pod nastrešnicom zatvorene poslovnice propale rudarske kompanije.

– Taj nitkov je izuzetno opasan – kazao je Jensen i pokazao na Doka koji je odmicao ulicom. – I zato moramo pribeći malom lukavstvu. Evo šta ćemo učiniti – dodao je i u nekoliko rečenica izložio ortacima plan obračuna.

– Ne, to ne mogu da primim – mucao je Gerdi Bin pokazujući na gomilu dolara i priznanice koje je Dok stavio na sto.

Dok je ćutao želeći da starom da dovoljno vremena.

S druge strane, Bin nije znao šta da misli. Sinoć je bio najnesrećniji čovek na svetu, a sada? Sada je sve bilo na mestu, a život pun nade...

Dok se osmehnuo, zastao na pragu i dobacio: – Na vašem mestu bih od sada pa sve do kraja života držao prste dalje od karata.

Pre nego što je Bin uspeo da odgovori, Holidej je već bio napolju.

– Hek, mister, čekajte! – povikao je čovek i potrčao za njim. No, kada je izašao na ulicu, nepoznati je već bio na drugoj strani. Samo je podigao glavu, još jednom mahnulo i laganim rutinskim pokretima izvadio cigaru.

U Baton Ružu bilo je skoro podne.

Već više od dva sata Laura je ležala u postelji i s mučninom u želucu u mislima prebiralala sve pojedinosti događaja koji su prethodili tako groznom buđenju. Za nepunih godinu dana kako živi ovim načinom života, videla je i doživela mnoge ružne stvari, ali ovo što joj se desilo ličilo je na pravi pakao.

Pred očima joj je lebdela stravična slika Katerovog ubistva i svega onoga što se desilo posle toga. Ali najgore od svega bilo je to što se desilo kasnije i što će nastupiti kada se činjenice slože. Bila je pametna devojka i s obzirom na splet događaja, savršeno je dobro znala da će biti optužena za ubistvo i da će teško dokazati svoju nevinost. To je zaključila iz priče doktorove sluškinje koja joj je do detalja

ispričala šta se po gradu govori vezano za događaje u Katerovoj kući.

Bila je strahovito ogorčena jer su joj ona tri zlikovca namestili ubistvo koje nije počinila. Ali, ko će povcerovati da nije krivac kada je terete sve činjenice?

Glasno je udahnula, ljuteći se na samu sebe; kako je samo glupo upala u klopku? I šta sada da radi? Vešala ili dugogodišnja robija? Naravno, nije mogla da dozvoli ni jedno ni drugo, pa je odmah pomislila na bekstvo. Da, da, moraće da beži bilo gde i bilo kako...

Lagano se podigla i odmah osetila vrtoglavicu. No, bila je snažna i uporna pa je uspela brzo da je savlada. Ustala je, dohvatila odeću sa stolice i nabrzinu se obukla. U kući je vladao mir. Znala je da je doktor neće obići pre pet posle podne i rešila da to iskoristi. Pazeći na ne napravi nikakav šum, izašla je iz sobe i na sporedni izlaz napustila doktorovu kuću. Na ulici nije bilo nikoga tako da je neprimećena stigla do stražnjeg ulaza u salun, ušla u hodnik, a onda se na prstima odšunjala do svoje sobe na spratu.

Drhteći od uzbuđenja, zaključala je vrata za sobom i počela žurno da se pakuje. Ispod gomile rublja izvukla je smotuljak starih novina u kojima je bilo nešto ušteđevine. To će joj biti dovoljno da iznajmi konja i odjaše dvadesetak metara niz reku, sve do Jehou Benda odakle bi mogla uhvatiti neki brod za Sent Luis ili još dalje. U svakom slučaju znala je da je, ako

neopaženo pobegne, više nikada neće naći.

Na ulici se začu povik i ona se trže. Da nisu otkrili njen nestanak? Ako je tako, moraće da beži glavom bez obzira. Prokletstvo, nesreća je prati još od trenutka kada joj je onaj revolveraš Holidej ubio oca... Pri sećanju na taj događaj osetila je nešto hladno oko srca. Neka je proklet taj čovek od kamena!

Provirila je kroz prozor da vidi šta se dešava na ulici. Posle povika koji je čula sve je opet bilo tiho. No, nekoliko dokoličara na drugoj strani ulice netremice su izvirivali iza svojih zaklona i zurili ka donjem delu grada. Njen pogled je mahinalno krenuo za njihovim i od onoga što je ugledala zastao joj je dah...

Ulicom se ka salunu približavao niko drugi nego Dok Holidej!

Dolazio je visok, vitak i elegantan, krećući se gipkim, panterskim hodom, sa tamnim sakoom otkopčanim tako da se na suncu belasala sedefna drška njegovog kolta.

Talas mržnje je preplavio srce mlade žene: tu, na dohvat ruke nalazio se čovek koji je pokrenuo točak njene zle sudbine, vinovnik njene nesreće, krivac za položaj u kome se sada nalazila. Gledajući ga kako se približava nije mogla da poveruje da ga je sudbina donela na dohvat ruke...

Sada će mu, jednom za svagda, naplatiti za svo zlo koje joj je učinio i neće dopustiti da joj osveta i ovoga puta isklizne iz šaka.

Onda je nešto prekinulo tok njenih osvetničkih misli. Naime, videla je da u susret Holideju idu dva čoveka, dvojica od one trojice koja su je sinoć uplela u ubistvo trgovca Katera. Bilo je očigledno da su oni nameravali da se obračunaju sa Holidejem, bolje reći, da izravnavaju međusobne račine. Šta će onda biti sa njenom osvetom? Zar da joj je otmu dva zločinca, ljudi koji su koji su joj učinili i veće zlo i koje je mrzela više od samog Holideja?

Ne, to nikako nije smelo da se desi.

U tom trenutku pažnju joj je privuklo kretanje na krovu preko puta ulice. Tamo je, iza fasade i očiju uprtih u postolova, čučao treći zlikovac sa revolverom i osmatrao. Brzo je otišla do ormana i iz jednog pretinca izvukla kolt teškog kalibra. Jedan pijani kauboj ostavio joj ga u zalog i sada je dobrodošao.

Zato je polako zategla obarač, prišla prozoru i nanišanih na čoveka na krovu.

Dole, na ulici, Holidej se već približio banditima na nekih tridesetak metara. Zamora ga je čekao stojeći na jednoj strani, a Jensen na drugoj strani ulice.

– Stranče, čeka te metak! – povikao je Zamora s mržnjom.

Bio je to dogovoreni znak i odmah zatim je planuo pucanj.

Holidej se munjevito bacio u stranu vadeći istovremeno revolver iz futrole. Grmljavina koltova potresla je Baton

Ruž, a Meksikanac se srušio u prašinu sa velikom crvenom rupom na čelu.

Odmah zatim, Jensen se uhvatio za grudi uz muklo zastenjaio pokušavajući da ispali još jedan metak. No, Dok ga je pogodio u grlo i bandit se krkljajući srušio u prašinu.

No, borba još nije bila gotova. U stvari, dok se Holidej obračunavao sa Jensenom, čuo se pucanj ispaljen prema krovu. A ubrzo posle toga Barton se srušio na zemlju tačno ispred Dokovih nogu.

– Oh, mister, ne ubijajte me, molim vas!

– Nisi vredan metka, nitkove. – progundao je Holidej jedva čujno.

– Visićeš i bez mene – dodao je, vratio kolt u futrolu i podigao pogled. Želeo je da zna ko mu je to pomogao i iznenađeno se trgao ugledavši na prozoru Laurino lepo lice.

– Vi? – upitao je iznenađeno.

– Vi ste pucali na ovog lupeža?

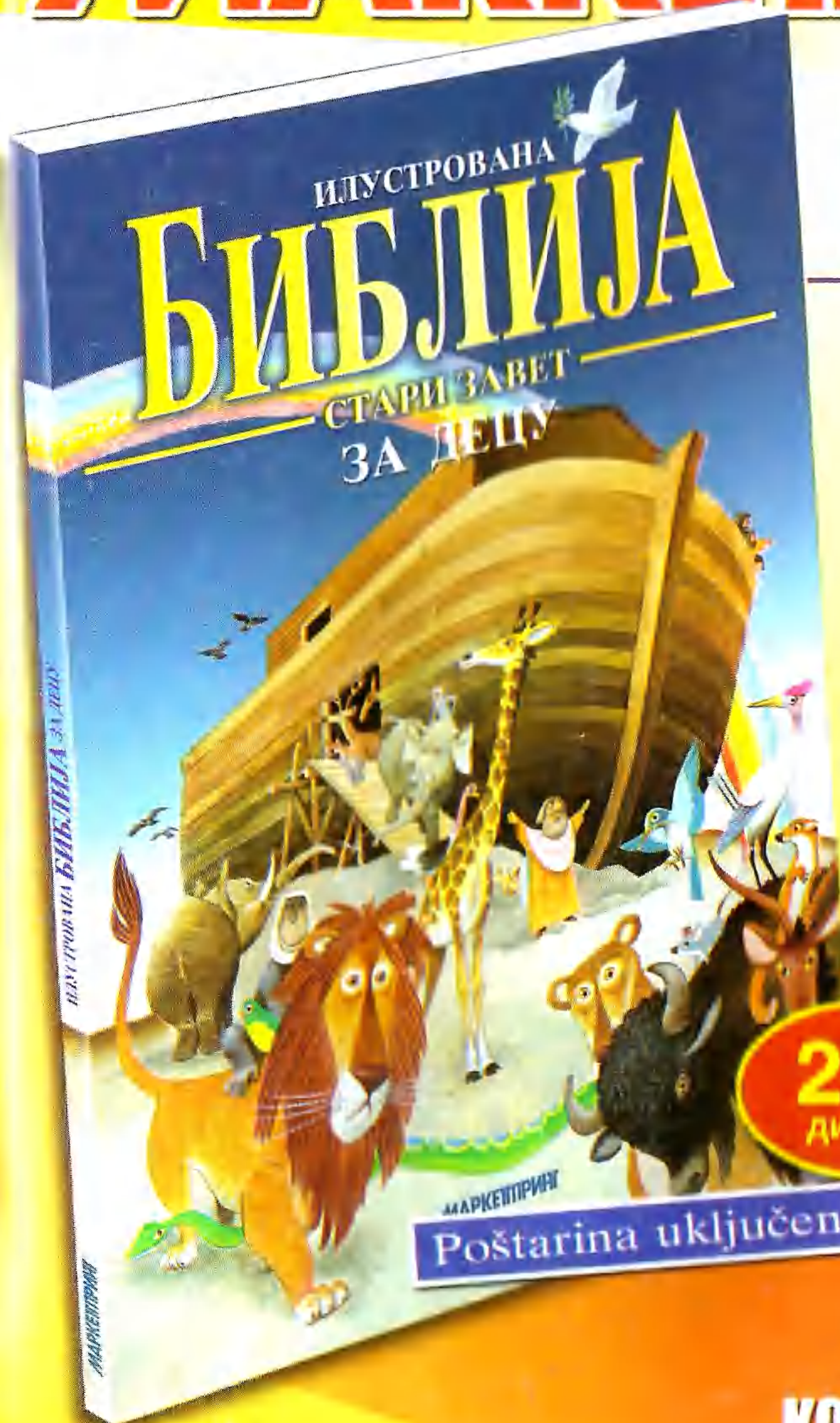
– Da.

– Zašto ste to učinili?

– Sigurno ne zato što vas volim. Želim da umrete, ali onda kada ja to budem htela. A dotle živite i strahujte, Holideje, strahujte dok vam ne dođe sudnji čas!

– Ipak vam hvala. A kada dođe čas o kome govorite, možda ćete tada promeniti mišljenje. Zbogom, mis Higinis! – rekao je, laganim korakom ušao u salun i naručio brendi.

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

МАРКЕТПРИНТ
Poštarina uključena u cenu!

**80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM**

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

00405

9 770353 000002